

КНИГА ЁВА

¹ Быў чалавек у зямлі Уц, імя ягонае Ёў; і быў чалавек гэты безаганны, справядлівы і богабаязны і ўхіляўся ад зла.

² І нарадзіліся ў яго сем сыноў і тры дачкі.

³ Маёмасьці ў яго было: сем тысяч дробнага быдла, тры тысячы вярблюдаў, пяцьсот пар валоў і пяцьсот асьліц і даволі многа прыслугі; і быў чалавек гэты знакаміты больш за ўсіх сыноў Усходу.

⁴ Сыны яго сыходзіліся, ладзілі гасьціны кожны ў сваім доме, у свой дзень, і пасылалі і запрашалі трох сясьцёр сваіх есьці і піць зь імі.

⁵ Калі ўсчыналася кола бяседных дзён, Ёў пасылаў па іх і асьвячаў іх і, устаючы рана раніцай, прыносіў цэласпаленьне па ліку ўсіх іх. Бо казаў Ёў: можа быць, сыны мае зграшылі і зганілі Бога ў сэрцы сваім. Так рабіў Ёў ва ўсе такія дні.

⁶ І быў дзень, калі прыйшлі сыны Божыя стаць прад Госпадам; сярод іх прыйшоў і сатана.

⁷ І сказаў Гасподзь сатане: адкуль ты прыйшоў? і адказаў сатана Госпаду і сказаў: я хадзіў па зямлі і абышоў яе.

⁸ І сказаў Гасподзь сатане: ці зьвярнуў ты ўвагу сваю на раба Майго Ёва? бо няма такога, як ён, на зямлі: чалавек безаганны, справядлівы, богабаязны і ўцечны ад зла.

⁹ І адказаў сатана Госпаду і сказаў: хіба задарам богабаязны Ёў?

¹⁰ ці ня Ты вакол асланіў яго і дом ягоны і ўсё, што ў яго? Дзеі рук ягоных Ты дабраславіў, і статкі ягоныя шырацца па зямлі;

11 але працягни руку Тваю і дакраніся да ўсяго, што ў яго, - ці дабраславіць ён Цябе?

12 І сказаў Гасподзь сатане: вось, усё, што ў яго, у руцэ тваёй; толькі на самога не прасьцірай рукі тваёй. І адышоў сатана ад аблічча Гасподняга.

13 І быў дзень, калі сыны ягоныя і дочкі ягоныя елі і віно пілі ў доме ў першароднага брата свайго.

14 І вось, прыходзіць веснік да Ёва і кажа:

15 валы аралі, і асьліцы пасьвіліся каля іх, як напалі Савэяне і забралі іх, а хлопчыкаў пабілі вастрьём меча; і ўратаваўся толькі я адзін, каб абвясьціць табе.

16 Яшчэ ён гаварыў, як прыходзіць другі і кажа: агонь Божы ўпаў зь неба і абпаліў авечак і хлопчыкаў і зжэр іх; і ўратаваўся толькі я адзін, каб абвясьціць табе.

17 Яшчэ ён гаварыў, як прыходзіць другі і кажа: Халдэі сталі трыма атрадамі і кінуліся на вярблюдаў і забралі іх, а хлопчыкаў пабілі вастрьём меча; і ўратаваўся толькі я адзін, каб абвясьціць табе.

18 Яшчэ гэты гаварыў, прыходзіць другі і кажа: сыны твае і дочкі твае елі і віно пілі ў доме ў першароднага брата свайго;

19 і вось, вялікі вецер прыйшоў з пустыні і ахапіў чатыры вуглы дома, і дом упаў на хлопчыкаў, і яны памерлі; і ўратаваўся толькі я адзін, каб абвясьціць табе.

20 Тады Ёў устаў і падраў вопратку на сабе, пастрыг галаву сваю і ўпаў на зямлю і пакланіўся

21 і сказаў: голы я выйшаў з чэрава маці маёй, голы і вярнуся. Гасподзь даў, Гасподзь і ўзяў, хай будзе імя Гасподня дабраславіна!

22 Ва ўсім гэтым не зграшыў Ёў і не вымавіў нічога неразумнага пра Бога.

Ёў 2

¹ Быў дзень, калі прыйшлі сыны Божыя стаць прад Госпадам; сярод іх прыйшоў і сатана стаць прад Госпадам.

² І сказаў Гасподзь сатане: адкуль ты прыйшоў? І адказаў сатана Госпаду і сказаў: я хадзіў па зямлі і абышоў яе.

³ І сказаў Гасподзь сатане: ці зьвярнуў ты ўвагу тваю на раба Майго Ёва? бо няма такога, як ён, на зямлі: чалавек беззаганны, справядлівы, богабаязны і ўцечны ад зла, і дагэтуль цвёрды ў сваёй беззаганнасьці, а ты цвяліў Мяне супроць яго, каб загубіць яго бязьвінна.

⁴ І адказаў сатана Госпаду і сказаў: скуру за скуру, а за жыцьцё сваё аддасьць чалавек усё, што ёсьць у яго;

⁵ але працягни руку Тваю і дакраніся да косткі ягонай і плоці ягонай, - ці дабраславіць ён Цябе?

⁶ І сказаў Гасподзь сатане: вось, ён у руцэ тваёй, толькі душу ягоную ашчадзі.

⁷ І адышоў сатана ад аблічча Гасподняга і пабіў Ёва праказаю лютаю ад падэшвы нагі ягонай па самае цёмя ягонае.

⁸ І ўзяў ён сабе чарапічыну, каб скабліць сябе ёю, і сеў у попел.

⁹ І сказала яму жонка ягоная: ты ўсё яшчэ цвёрды ў беззаганнасьці тваёй! згань Бога і памры.

¹⁰ Але ён сказаў ёй: ты гаворыш, як неразумная. Няўжо добрае мы будзем прымаць ад Бога, а благога ня будзем прымаць? Ва ўсім гэтым не зграшыў Ёў вуснамі сваімі.

¹¹ І пачулі трое сяброў Ёва пра ўсе гэтыя нягоды, што спасьціглі яго, і пайшлі кожны з свайго месца: Эліфаз Фэманіцянін, Відлад Савхэянін і Сафар Нааміцянін, і сышліся, каб ісьці разам бедаваць зь ім і суцяшаць яго.

¹² І падняўшы вочы свае здалёку, яны не пазналі яго; і ўзвысілі голас свой і загаласілі; і падраў кожны вопратку на сабе, і кідалі пыл над галовамі сваімі пад неба.

¹³ І сядзелі зь ім на зямлі сем дзён і сем ночаў; і ніхто не казаў яму ні слова, бо бачылі, што пакута яго вельмі вялікая.

Ёў 3

¹ Пасья таго разамкнуў Ёў вусны свае і пракляў дзень свой.

² І пачаў Ёў і сказаў:

³ хай загіне дзень, калі я нарадзіўся, і ноч, калі было сказана: зачаўся чалавек!

⁴ Дзень той хай будзе цемраю; хай не дагледзіць яго Бог згары, і хай не зазьязе над ім сьвятло!

⁵ Хай запамрочыць яго цемра і цень сьмяротны, хай завалачэ яго хмара, хай баяцца яго, як палючае спёкі!

⁶ Ноч тая, - хай забярэ яе змрок, хай не залічыцца яна ў дні года, хай ня ўвойдзе ў лік месяцаў!

⁷ О! ноч тая - хай будзе яна бязьлюдная; хай ня ўвойдзе ў яе весялосьць!

⁸ Хай праклянуць яе кляцьбіты дня, здольныя разбудзіць Левіяфана!

⁹ Хай зацьмяцца зоркі сьвітаньня яе: хай чакае яна сьвятла, і яно ня прыходзіць, і хай ня ўбачыць яна веяў дзяньніц

¹⁰ за тое, што не замкнула дзьвярэй улоньня маці маёй і не схавала гароты ад вачэй маіх!

¹¹ Чаму не памёр я, выходзячы з нутробы, і не сканаў, калі выйшаў з чэрава?

¹² Чаму прынялі мяне калені? навошта было мне смактаць саскі?

13 Цяпер ляжаў бы я і спачываў: спаў бы, і было б мне спакойна

14 з царамі і дарадцамі зямлі, якія забудоўвалі сабе пустыні,

15 ці з князямі, у якіх было золата і якія напаўнялі дамы свае срэбрам;

16 ці, як выкідзень пахаваны, не існаваў бы я, як немаўляты, якія сьвятла не пабачылі.

17 Там беззаконныя перастаюць наводзіць страх, і там адпачываюць зьнясіленыя.

18 Там вязьні цешацца спакоем і ня чуюць крыкаў наглядчыка.

19 Малы і вялікі там роўныя, і раб свабодны ад гаспадара свайго.

20 Навошта дадзена пакутніку сьвятло і жыцьцё засмучаным душою,

21 якія чакаюць сьмерці, і няма яе, якія выкапалі б яе ахвотней, чым скарб.

22 Узрадаваліся б да захапленьня, захапіліся б, што знайшлі магілу?

23 Навошта дадзена сьвятло чалавеку, шлях якога зачынены і якога Бог атачыў зрокам?

24 Уздыханьні мае апярэджваюць хлеб мой, і стогны мае ліюцца, як вада,

25 бо жудаснае, чаго я жахаўся, тое і напаткала мяне; і чаго я баяўся, тое і прыйшло да мяне.

26 Няма мне міру, няма спакою, няма радасьці: спасьцігла няшчасьце.

Ёў 4

1 І адказваў Эліфаз Фэманіцыянін і сказаў:

2 калі паспрабуем мы сказаць табе слова, - ці ня цяжка будзе табе? Урэшце, хто можа забараніць слова!

3 Вось, ты настаўляў многіх і квоल्या рукі падтрымліваў,

4 таго, хто падаў, падымалі словы твае, і аслабляя калені ты мацаваў.

5 А цяпер дайшло да цябе, і зьнямогся ты; дайшло да цябе, і ты падупаў духам.

6 Богабаязнасць твая ці ж не павінна быць тваёю надзеяй, і беспакібносць шляхоў тваіх - спадзяваньнем тваім?

7 Згадай жа, ці гінуў хто невінаваты, і дзе праведных выкарчоўвалі б?

8 Як я бачыў, дык тыя, што аралі бязбожнае і сеялі ліхое, жнуць яго;

9 ад павеву Божага гінуць і ад духу гневу Ягонага чэзнуць.

10 Рык ільва і голас таго, хто рыкае, моўкне, і зубы львянят крышацца;

11 магутны леў гіне без здабычы, і дзеці ільвіцы расьсейваюцца.

12 І вось да мяне таемна данеслася слова, і вуха маё прыняло нешта ад яго.

13 Сярод разважаньняў пра начныя відзежы, калі сон ахінае людзей,

14 агарнуў мяне жах і дрыгат і скалануў усе косьці мае.

15 І дух прайшоў над мною; дыбарам сталі валасы на мне.

16 Ён стаў, - але я не пазнаў твару ягонага, - толькі аблічча было перад вачыма маімі; ціхі павеў, - і я чую голас:

17 ці ж чалавек справядлівейшы за Бога? і мужчына ці ж чысьцейшы за Творцу свайго?

18 Вось, Ён і слугам Сваім не давярае і ў анёлах Сваіх бачыць загану:

19 тым болей - у тых, што жывуць у харомінах з гліны,

аснова якіх пыл, якія нішчацца хутчэй за моль.

²⁰ З раніцы да вечара яны распадаюцца; ня згледзіш, як яны зьнікнуць зусім.

²¹ Ці ня гінуць разам зь імі і вартасьці іхнія? Яны паміраюць, не дасягнуўшы мудрасьці.

Ёў 5

¹ Пакліч, калі ёсьць той, хто адкажа табе. Да каго зь сьвятых звернешся ты?

² Так дурнога забівае гнеўлівасьць, і няцямнага губіць дражлівасьць.

³ Бачыў я, як дурны ўкараняецца, і адразу пракляў дом ягоны.

⁴ Дзеці ягоныя далёкія ад шчасьця, іх будуць біць каля брамы, і ня будзе заступніка.

⁵ Жніво ягонае зэесьць галодны і праз церне возьме яго, і спрагненыя праглынуць маёмасьць ягоную.

⁶ Так, ня з пылу выходзіць гора, і не з зямлі вырастае бяда;

⁷ а чалавек нараджаецца на пакуту, як іскры, каб імкнуцца ўгору.

⁸ Але я да Бога зьвярнуўся б, аддаў бы дзею маю Богу,

⁹ Які творыць дзеі вялікія, бясконца дзівосныя,

¹⁰ дае дождж улоньню зямлі і пасылае воды на ўлоньне палёў;

¹¹ прыніжаных ставіць на вышыню, і гаротнікаў узносіць у выратаваньне.

¹² Ён разбурае намыслы хітрых, і рукі іхнія не давяршаюць пачатага.

¹³ Ён ловіць мудрацоў іхняй жа хітрасьцю, і рада хітрых робіцца марнай:

¹⁴ удзень яны сустракаюць цемру і аполудні ходзяць вобмацкам, як поначы.

15 Ён ратуе беднага ад меча, ад вуснаў іхніх і ад рукі моцнага.

16 І ёсьць надзея няшчаснаму, і няпраўда стуляе вусны свае.

17 Шчасны чалавек, якога наводзіць на розум Бог, і таму кары Ёсеўладнага не адхіляй,

18 бо Ён спрычыняе раны і Сам перавязвае іх; Ён б'е, і Ягонья ж рукі ацяляюць.

19 У шасьці бедах ратуе цябе, і ў сёмай не кране цябе ліха.

20 У голад выбавіць цябе ад сьмерці, і на вайне - ад рукі меча.

21 Ад біча языка схаваеш сябе і не збаішся спусташэньня, калі яно прыйдзе.

22 Са спусташэньня і голаду пасьмяешся і зьвяроў зямлі не збаішся,

23 бо з камянямі польнымі ў цябе згода, і зьвяры польныя ў міры з табою.

24 І ўведзеш, што намёт твой у бясьпецы, і будзеш глядзець за домам тваім і ня згрэшыш.

25 І ўбачыш, што насеньне тваё безлічнае, і парасткі твае, як трава на зямлі.

26 Увойдзеш у магілу ў глыбокай старасьці, як укладваюцца снапы пшаніцы сваім часам.

27 Вось, што мы даведаліся; так яно і ёсьць; выслухай гэта і зазнач сабе.

Ёў 6

1 І адказваў Ёў і сказаў:

2 о, калі б правільна былі ўзважаныя мае енкі, і разам зь імі паклалі на шалі пакуту маю!

3 Яна пэўна пераважыла б пясок марскі! Таму словы мае палкія.

4 Бо стрэлы Ёсемагутнага ўва мне; яд іх п'е дух мой; жудасьці Божья паўсталі супроць мяне.

- 5 Ці раве дзікі асёл на траве? ці рыкае бык каля мяшанкі сваёй?
- 6 Ці нясмачнае ядуць без солі, і ці ёсьць смак у яечным бялку?
- 7 Да чаго не хацела дакрануцца душа мая, тое і ёсьць агідная ежа мая.
- 8 О, калі б збылося жаданьне маё, і спадзяваньне маё спраўдзіў Бог!
- 9 О, калі б узычыў Бог зламаць мяне, працягнуў руку і пабіў мяне!
- 10 Гэта было б яшчэ радасьцю мне, і я мацаваўся б у маёй бязьлітаснай хваробе, бо я ня зрокся словаў Сьвятога.
- 11 Якая сіла ў мяне, каб спадзявацца мне? і які канец, каб доўжыць мне жыцьцё маё?
- 12 Ці цьвёрдасьць камянёў - цьвёрдасьць мая? ці медзь - плоць мая?
- 13 Ці ёсьць ува мне дапамога мне, і ці ёсьць мне якая апора?
- 14 спрагнаму павінна быць спагада сябра ягонага, калі толькі ён не адкінуў страху прад Усеўладным.
- 15 Але браты мае няверныя, як паток, як хуткаплынныя ручаі,
- 16 якія чорныя ад лёду і ў якіх зьнікае сьнег.
- 17 Калі робіцца цёпла, яны ападаюць, а ў сьпёку зьнікаюць зь месцаў сваіх.
- 18 Ухіляюць яны кірунак шляхоў сваіх, заходзяць у пустыню і чэзнуць;
- 19 глядзяць на іх дарогі Тэмайскія, спадзяюцца на іх шляхі Савэйскія,
- 20 але застаюцца пасаромленыя ў сваёй надзеі: прыходзяць туды і ад сорама чырванеюць.
- 21 Так і вы цяпер нішто: убачылі страшнае і спалохаліся.

- 22 Ці не казаў я: дайце мне, і ад дастатку вашага заплаціце за мяне;
- 23 і выбаўце мяне ад рукі ворага, і ад рукі катаў выкупіце мяне?
- 24 Навучэце мяне, і я замоўкну; пакажэце, у чым я зграшыў.
- 25 Якія моцныя словы праўды! Але што даказваюць выкрываньні вашыя?
- 26 Вы прыдумваеце казані дзеля выкрыцьця? На вецер пускаеце словы вашыя.
- 27 Вы нападаеце на сірату і капаеце яму сябру вашаму.
- 28 Але прашу вас, зірнеце на мяне; ці ж буду я казаць няпраўду перад абліччам вашым?
- 29 Перагледзьце, ці ёсьць няпраўда? перагледзьце, - праўда мая.
- 30 Ці ёсьць на языку маім няпраўда? Няўжо горла маё ня можа адрозьніць горычы?

Ёў 7

- 1 Ці ня вызначаны чалавеку час на зямлі, і дні ягоныя ці ж ня тое самае, што дні найміта?
- 2 Як раб прагне ценю і як найміт чакае канца працы сваёй,
- 3 так я атрымаў на долю месяцы марныя, і ночы бядотныя адмераны мне.
- 4 Калі кладуся, дык кажу: калі гэта ўстану? а вечар доўжыцца, і я варочаюся ўдосыць да самае раніцы.
- 5 Цела маё ў чарвяках і запыленых струпах; скура мая лопаецца і гнаіцца.
- 6 Дні мае бягуць хутчэй за чалавека і канчаюцца без надзеі.
- 7 Згадай, што жыцьцё маё павеў, што вока маё ня вернецца бачыць добрае.

8 Ня ўбачыць мяне вока таго, хто бачыў мяне; вочы Твае на мяне, - і няма мяне.

9 Радзее воблака і сыходзіць; так той, хто сышоў у апраметную, ня выйдзе,

10 ня вернееца болей у дом свой, і месца ягонае ўжо ня будзе ведаць яго.

11 Ня буду ж я стрымліваць вуснаў маіх; буду гаварыць у сьцісласьці духу майго; буду скардзіцца ў бядоце душы маёй.

12 Хіба я мора альбо марская пачвара, што Ты паставіў над мною варту?

13 Калі падумаю: «суцешыць мяне пасьцель мая, зьнясе гароту маю ложак мой»,

14 Ты палохаеш мяне снамі і відзежамі страшыш мяне;

15 і душа мая жадае лепей, каб спынілася дыханьне, лепей сьмерці, чым, каб зьберагліся косьці мае.

16 Апрыкрала мне жыцьцё. Ня вечна мне жыць. Адступіся ад мяне, бо дні мае марныя.

17 Што такое чалавек, што Ты так цэніш яго і зьвяртаеш на яго ўвагу Тваю,

18 наведваеш яго кожнае раніцы, кожнае імгненьне выпрабоўваеш яго?

19 Дакуль жа Ты не пакінеш, дакуль не адыдзеш ад мяне, дакуль не дасі мне праглынуць сьліну маю?

20 Калі я зграшыў, дык што я зраблю Табе, вартавы людзей! Навошта Ты паставіў мяне супраціўцам Сабе, што аж я зрабіўся самому сабе лішні?

21 І чаму б не дараваць мне грэху і ня зьняць зь мяне беззаконьня майго? бо, вось, я лягу ў пыле; заўтра пашукаеш мяне, і няма мяне.

Ёў 8

1 І адказваў Вілдад Саўхэянін і сказаў:

² ці доўга ты будзеш гаварыць так? - словы вуснаў тваіх бурны вецер!

³ Няўжо Бог скажае суд, і Ёсеўладны ператварае праўду!

⁴ Калі сыны твае зграшылі прад Ім, дык Ён і аддаў іх у руку беззаконьня іхняга.

⁵ Калі ж ты знойдзеш Бога і памолішся Ёсеўладнаму,

⁶ і калі ты чысты і з праўдаю, дык Ён сёньня ж устане над табою і замірыць жытлішча праўды тваёй.

⁷ І калі спачатку ў цябе было мала, дык з часам будзе досыць многа.

⁸ Бо спытайся ў ранейшых родаў і паглыбіся ў назіраньні бацькоў іхніх;

⁹ а мы - учарашнія і нічога ня ведаем, бо нашыя дні на зямлі - цень.

¹⁰ Вось, яны цябе навучаць, скажуць табе і ад сэрца свайго вымаваць словы:

¹¹ ці падымаецца трысьнёг бязь вільгаці? ці расьце чарот без вады?

¹² Яшчэ ён у сьвежасьці сваёй і ня зрэзаны, а раней за ўсякую траву засыхае.

¹³ Такія шляхі ўсіх, што забываюць Бога, і надзея крывадушніка загіне;

¹⁴ спадзяваньне ягонае падсечана, і ўпэўненасьць ягоная - дом павука.

¹⁵ Абапрэцца на дом свой і ня ўстоіць; ухопіцца за яго і не ўтрымаецца.

¹⁶ Зелянее ён перад сонцам, а за сад прасьціраецца гольле ягонае;

¹⁷ у крушню ўплятаюцца карані ягоныя, паміж камянямі ўрэзваюцца.

¹⁸ Але калі вырвуць яго зь месца ягонага, яно адмовіцца ад яго: я ня бачыла цябе!

- 19 Вось радасьць шляху ягонага! а зь зямлі вырастуць іншыя.
- 20 Бачыш, Бог не адкідае беззаганнага і не падтрымлівае рук ліхадзеяў.
- 21 Ён яшчэ напоўніць сьмехам вусны твае і губы твае радасным клікам.
- 22 Ненавісьнікі твае апрануцца ў сорам, і намёту бязбожных ня стане.

Ёў 9

- 1 І адказваў Ёў і сказаў:
- 2 праўда! ведаю, што так; але як апраўдаецца чалавек прад Богам?
- 3 Калі захоча ўступіць у спрэчку зь Ім, дык не адкажа Яму ні на адно з тысячы.
- 4 Мудры сэрцам і магутны сілаю; хто паўставаў супроць Яго і заставаўся ў спакоі?
- 5 Ён перасоўвае горы, і не пазнаюць іх: Ён ператварае іх у гневе Сваім;
- 6 зрушвае зямлю зь месца яе, і слупы яе дрыжаць:
- 7 скажа сонцу, - і ня ўзыдзе, і на зоркі накладвае пячатку.
- 8 Ён адзін распасьцірае нябёсы і ходзіць па вышынях мора;
- 9 стварыў Ас, Кесіль, і Хіма і тайнікі поўдня;
- 10 робіць вялікае, непаддасьледнае і цудоўнае бясконца!
- 11 Вось, Ён пройдзе перад мною, і ня ўбачу Яго; праімчыцца, і не заўважу Яго.
- 12 Возьме, і хто забароніць Яму? хто скажа Яму: што Ты робіш?
- 13 Бог не адверне гневу Свайго; прад Ім упадуць паборцы гардунства.

14 Тым больш ці магу я адказаць Яму і шукаць сабе словаў прад Ім?

15 Хоць бы я і ў праўдзе быў, але ня буду адказаць, а буду ўмольваць Судзьдзю майго.

16 Калі б я паклікаў і Ён адказаў мне, - я не паверыў бы, што голас мой пачуў Той,

17 Хто ў віхуры пабівае мяне і памнажае бязьвінна раны мае,

18 не дае мне перавесьці дух, а перапаўняе мяне гаротамі.

19 Калі дзеяць сілаю, дык Ён магутны; калі судом, хто зьвядзе мяне зь Ім?

20 Калі я буду апраўдвацца, дык мае ж вусны зьвінавацяць мяне; калі я невінаваты, дык Ён прызнае мяне вінаватым.

21 Невінаваты я; не хачу ведаць душы маёй, пагарджаю жыцьцём маім.

22 Усё адно; таму я сказаў, што Ён губіць і беззаганнага і вінаватага.

23 Калі гэтага пабівае Ён бічом раптам, дык з пыткі нявінных сьмяецца.

24 Зямля аддадзена ў рукі бязбожных; твары судзьдзяў яе Ён засланыя. Калі не Ён, тады хто ж?

25 Дні мае хутчэйшыя за ганца, - бягуць, ня бачаць добра,

26 імчацца, як лёгкія лодкі, як арол імкне на здабычу.

27 Калі сказаць мне: «забуду я скаргі мае, адкладу змрочны выгляд свой і падбадзёруся»,

28 дык трымчу ад усіх пакутаў маіх, ведаючы, што Ты не абвесьціш мяне невінаватым.

29 Калі ж я вінаваты, дык навошта марна пакутую?

30 Хоць бы я абмыўся і сьнежнаю вадою і цалкам ачысьціў рукі мае,

31 дык і тады Ты апусьціш мяне ў бруд, і пагардзіць мною вопратка мая.

32 Бо Ён не чалавек, як я, каб я мог адказваць Яму і ісьці разам зь Ім на суд!

33 Няма паміж імі пасрэдніка, які паклаў бы руку сваю на абодвух нас.

34 Хай адхіліць Ён ад мяне жазло Сваё і страх Ягоны хай не жахае мяне, -

35 і тады я буду гаварыць і не збаюся Яго, бо я не такі самы ў сабе.

Ёў 10

1 Абрыва душа маёй жыцьцё маё: аддамся журбоце маёй; гаварыцьму ў гароце души маёй.

2 Скажу Богу: не вінаваці мяне; абвясьці мне, за што Ты са мною змагаешся?

3 Ці добра Табе, што Ты прыгнятаеш, што пагарджаеш дзеяй рук Тваіх, а на раду бязбожных пасылаеш сьвятло?

4 Хіба ў Цябе цялесныя вочы, і Ты глядзіш, як глядзіць чалавек?

5 Хіба дні Твае, як дні ў чалавека, альбо леты Твае, як дні ў мужчыны,

6 што Ты шукаеш загану ўва мне і дапытваешся грэху ўва мне,

7 хоць ведаеш, што я не беззаконьнік, і што няма каму выбавіць мяне ад рукі Тваёй?

8 Твае рукі працавалі над мною і ўтварылі ўсяго мяне цалкам, - і Ты губіш мяне?

9 Успомні, што Ты, як гліну, урабіў мяне, і ў пыл ператвараеш мяне?

10 Ці ня Ты выліў мяне, як малако, і, як тварог, згусьціў мяне,

- 11 скураю і плоццю апрануў мяне, косткамі і жыламі змацаваў мяне,
12 жыцьцё і мілату падарыў мне, і клопат Твой ахоўваў дух мой?
13 Але і тое хаваў Ты ў сэрцы Сваім, - ведаю, што гэта было ў Цябе, -
14 што калі я зграшу, Ты заўважыш і не пакінеш грэху майго без пакараньня.
15 Калі я вінаваты, гора мне! калі і мая праўда, дык не адважуся падняць галавы маёй. Я сыты прыніжэньнем; паглядзі на гора маё:
16 яно павялічваецца. Ты гонішся за мною, як леў, і зноў нападаеш на мяне і дзівосным з'яўляешся мне.
17 Выводзіш новых сьведкаў Тваіх супроць мяне; узмацняеш гнеў Твой на мяне; і беды, адны за аднымі, паўстаюць супроць мяне.
18 І навошта Ты вывеў мяне з чэрава? хай бы я памёр, калі яшчэ нічыё вока ня бачыла мяне;
19 хай бы я, як нябылы, з чэрава перанесены быў у магілу!
20 Ці не кароткія дні мае? Пакінь, адступіся ад мяне, каб я крыху падбадзёрыўся,
21 перш чым адыду, - і ўжо не вярнуся, - у край цемры і ценю сьмяротнага,
22 у край змроку, які ёсьць змрок ценю сьмяротнага, дзе няма ладу, дзе цёмна, як сама цемра.

Ёў 11

- 1 І адказваў Сатар Нааміцянін і сказаў:
2 хіба на мноства слоў нельга даць адказу, і хіба чалавек шматслоўны мае рацыю?
3 Пустаслоўе тваё ці ж прымусіць маўчаць мужоў, каб ты глуміўся, і ня было каму прысароміць цябе?

4 Ты сказаў: меркаваньне маё правільнае, і чысты я ў вачах Тваіх.

5 Але калі б Бог загаварыў і растуліў вусны Свае дзеля цябе

6 і адкрыў табе таямніцы мудрасьці, што табе ўдвая больш належала перацерпець! Дык вось ведай, што Бог дзеля цябе некаторыя з тваіх беззаконьняў аддаў забыцьцю.

7 Ці можаш ты дасьледаваньнем знайсці Бога? Ці можаш цалкам спасьцігнуць Усеўладнага?

8 Ён вышэйшы за нябёсы, - што можаш зрабіць? глыбейшы за апраметную, - што можаш даведацца?

9 Даўжэйшая за зямлю мера Ягоная і шырэйшая за мора.

10 Калі Ён прыйдзе і замкне каго-небудзь у кайданы і паставіць на суд, дык хто адхіліць Яго?

11 Бо Ён ведае людзей манлівых і бачыць беззаконьне, і ці ж пакіне яго без увагі?

12 Але пусты чалавек мудруе, хоць чалавек нараджаецца падобна дзікаму асьляняці.

13 Калі ты ўправіш сэрца сваё і працягнеш да Яго рукі твае,

14 і калі ёсьць загана ў руцэ тваёй, а ты выдаліш яе і не дасі беззаконьню жыць у намётах тваіх,

15 дык падымеш незаплямлены твар твой і будзеш цьвёрды і ня будзеш баяцца.

16 Тады забудзеш гора: як пра ваду, што працякла, будзеш успамінаць пра яго.

17 І ясьней за полудзень пойдзе жыцьцё тваё; прасьветлішся, як раніца.

18 І будзеш спакойны, бо ёсьць надзея; ты аслонены і можаш спаць у бясьпецы.

19 Будзеш ляжаць, і ня будзе застрашніка, і многія будуць ласьціцца да цябе.

20 І вочы беззаконнікаў растануць, і прыстанішча прападзе ў іх, і надзея іхняя шчэзьне.

Ёў 12

1 І адказваў Ёў і сказаў;

2 а ўжо ж такі, толькі вы людзі, і з вамі памрэ мудрасьць!

3 І ў мяне ёсьць сэрца, як у вас; ня ніжэйшы я за вас; і хто ня ведае таго самага.

4 Пасьмешышчам зрабіўся я свайму сябру, я, хто заклікаў Бога, і каму Ён адказваў, пасьмешышчам - чалавек праведны, беспяхібны.

5 Так, на думку таго, хто сядзіць у спакоі, пагарды вартая паходня, падрыхтаваная таму, чые ногі спатыкаюцца.

6 Спакойныя намёты ў рабаўнікоў і бясъпечныя ў тых, што дражняць Бога, што быццам Бога носяць на руках сваіх.

7 А ўжо ж такі: спытайся ў быдла, і навучаць цябе, - у птушкі нябеснай, і абвесьціць табе;

8 альбо пагутары зь зямлёю, і наставіць цябе, і скажучь табе рыбы марскія.

9 Хто ва ўсім гэтым ня ўведае, што рука Госпада стварыла гэта.

10 У Ягонаі руцэ душа ўсяго жывога і дух усякі чалавечай плоці.

11 Ці ж ня вуха разьбірае словы, і ці не язык распознае смак ежы?

12 У старцах - мудрасьць, і ў даўгавечных - розум.

13 У Яго мудрасьць і сіла; Ягоныя рада і розум.

14 Што Ён разбурыць, тое не адбудзецца; каго Ён увязьніць, той ня вызваліцца.

15 Спыніць воды, і ўсё ўсохне; пусьціць іх, і пераўтвораць зямлю.

- 16 У Яго магутнасьць і мудрасьць, прад Ім той, хто заблытвае і ўводзіць у аблуду.
- 17 Ён прыводзіць дарадцаў да неабдуманасьці і судзьдзяў робіць дурнымі.
- 18 Ён вызваляе з повязяў цароў і поясам абвязвае сьцёгны ім;
- 19 князёў пазбаўляе годнасьці і кідае ніцма адважных;
- 20 адбірае мову ў красамоўных і старцаў пазбаўляе глузду;
- 21 пакрывае сорамам знакамітых і сілу ў магутаў паслабляе;
- 22 адчыняе глыбокае зь сярэдзіны цемры і выводзіць на сьвятло цень сьмяротны;
- 23 памнажае народы і вынішчае іх; расьсявае народы і зьбірае іх;
- 24 адбірае розум у стрэйшынаў народу зямлі і пакідае іх блукаць у пустыні, дзе няма дарогі;
- 25 вобмацкам ходзяць яны ў цемры без сьвятла і хістаюцца, як п'яныя.

Ёў 13

- 1 Вось, усё гэта бачыла вока маё, чула вуха маё і зьмеціла сабе.
- 2 Колькі ведаеце вы, ведаю і я: я ня ніжэйшы за вас.
- 3 Але я да Ёсяўладнага хацеў бы гаварыць і жадаў бы саборнічаць з Богам.
- 4 А вы плетуны хлусні; усе вы бескарысныя лекары.
- 5 О, калі б толькі вы маўчалі! гэта было б залічана вам у мудрасьць.
- 6 Выслухайце ж разважаньні мае і ўдумайцеся ў пярэчаньне вуснаў маіх.
- 7 Ці трэба было вам дзеля Бога гаварыць няпраўду і дзеля Яго гаварыць ману?

8 Ці трэба было вам быць заўгодным Яму і за Бога так спрачацца?

9 Ці добра будзе, калі Ён выпрабуе вас? Ці ашукаеце Яго, як ашукваюць чалавека?

10 Строга пакарае Ён вас, хоць вы і патайна крывадушнічаеце.

11 Няўжо веліч Ягоная не палохае вас, і страх Ягоны не нападае на вас?

12 Напаміны вашыя падобныя на попел, апоры вашыя - апоры гліняныя.

13 Замоўкніце перад мною, і я буду гаварыць, што б ні напаткала мяне.

14 Навошта мне турзаць цела маё зубамі маімі і душу маю класьці ў руку маю?

15 Вось, Ён забівае мяне, але я буду спадзявацца; я хацеў бы толькі адстояць шляхі мае прад абліччам Ягоным!

16 І гэта ўжо ў апраўданьне мне, таму што крывадушнік ня пойдзе прад аблічча Ягонае!

17 Выслухайце ж уважліва слова маё і тлумачэньне маё вушамі вашымі.

18 Вось, я завёў судовую справу: ведаю, што праўда мая.

19 Хто здольны аспрэчыць мяне? Бо я неўзабаве замоўкну і выпушчу дух.

20 Дваяка толькі не рабі са мною, і тады я ня буду хавацца ад аблічча Твайго:

21 адвядзі ад мяне руку Тваю, і жах Твой хай не трасе мяне.

22 Тады кліч, і я буду адказваць, альбо буду гаварыць я, а Ты адказвай мне.

23 Колькі ў мяне заганаў і грахоў? пакажы мне беззаконьне маё і грэх мой.

24 Навошта хаваеш аблічча Тваё і лічыш мяне ворагам Тваім?

25 Ці не сарваную лісьцінку Ты расьціраеш і ці ня сухую саломіну перасьледуеш?

26 Бо Ты пішаш на мяне горкае і залічваеш мне грахі маладосьці маёй,

27 і ставіш у калодку ногі і прасочваеш усе сыцежкі мае, - гонішся па слядах ног маіх.

28 А ён, як цьвіль, распадаецца, як вопратка, сточаная мольлю.

Ёў 14

1 Чалавек, народжаны жанчынай, недаўгавечны і перапоўнены журботамі:

2 нібы кветка, ён выходзіць і ападае; уцякае, як цень, і ня спыняецца.

3 І якраз на яго ты падымаеш вочы Твае, і мяне вядзеш на суд з Табою?

4 Хто родзіцца чыстым ад нячыстага? Ніхто.

5 Калі дні яму вызначаны, і лік месяцаў ягоных у Цябе, калі Ты паклаў яму крэс, якога ён не прыйдзе,

6 дык ухіліся ад яго: няхай ён адпачне, пакуль не закончыць, як найміт, дня свайго.

7 У дрэва ёсьць надзея, што яно, калі і будзе сьсечана, зноў ажыве, і парасткі ад яго выходзіць не перастануць:

8 калі і састарэў у зямлі карань ягоны, і пень ягоны замёр у пыле,

9 але, як толькі пачула ваду, яно дае парасткі і пускае вецьце, як бы нанавя пасаджанае.

10 А чалавек памірае і распадаецца; адышоў, і дзе ён?

11 Сыходзяць воды з возера, і рака выцякае і высыхае:

12 так чалавек ляжа і ня ўстане; да сканчэньня неба ён не працнецца і не паўстане са сну свайго.

13 О, калі б Ты ў апраметнай схаваш мяне і хаваў мяне, пакуль пройдзе гнеў Твой, паклаў мне тэрмін і потым згадаў пра мяне!

14 Калі памрэ чалавек, дык ці будзе ён зноў жыць? Ва ўсе дні вызначанага мне часу я чакаў бы, пакуль прыйдзе мне зьмена.

15 Паклікаў бы Ты, і Я даў бы Табе адказ, і Ты выказаў бы ўпадабаньне да твору рук Тваіх;

16 бо тады Ты пералічыў бы крокі мае і не сачыў бы за грэхам маім;

17 у зьвітку было б пазначана беззаконьне маё, і Ты закрыў бы віну маю.

18 Але гара, падаючы, разбураецца, і скала сыходзіць зь месца свайго;

19 вада сыцірае камяні; разліў яе змывае зямны пыл: так і надзею чалавека Ты знішчаеш.

20 Адціскаеш яго да канца, і ён сыходзіць; мяняеш яму твар і адсылаеш яго.

21 Ці ў гонары дзеці ягоныя - ён ня ведае, ці прыніжаныя - ён не заўважае;

22 але плоць ягоная на ім баліць, і душа ягоная ў ім пакутуе.

Ёў 15

1 І адказваў Эліфаз Тэманіцянін і сказаў:

2 ці будзе мудры адказваць веданьнем пустым і напаўняць чэрава сваё ветрам палючым,

3 апраўдвацца словамі бескарыснымі і моваю, якая ня мае ніякай сілы?

4 Але ты адклаў і страх і за міласьць лічыш словы да Бога.

5 Бязбожнасьць твая так наладзіла вусны твае, і ты выбраў мову падступных.

6 Цябе вінавацяць вусны твае, а ня я, і твой язык гаворыць супроць цябе.

7 Хіба ж ты першым чалавекам нарадзіўся і раней за пагоркі створаны?

8 Хіба ж раду Божую ты чуў і прыхінуў да сябе мудрасьць?

9 Што ведаеш ты, чаго б ня ведалі мы? што разумеш ты, чаго ня было б у нас?

10 І сівы і старац ёсьць сярод нас, які днямі перабольшае бацьку твайго.

11 Хіба маласьць табе суцяшэньні Божыя? І гэта невядома табе?

12 Да чаго парывае цябе сэрца тваё, і дзеля чаго так ганарыста глядзіш?

13 Чаго скіроўваеш супроць Бога дух твой і вуснамі тваімі прамаўляеш такія словы?

14 Што такое чалавек, каб быў ён чысты, і каб народжаны жанчынай быў праведны?

15 Вось, Ён і сьвятым Сваім не давярае, і нябёсы нячыстыя ў вачах у Яго:

16 тым болей нячысты і разбэшчаны чалавек, які п'е беззаконьне, як ваду.

17 Я буду гаварыць табе, слухай мяне; я раскажу табе, што бачыў,

18 што чулі мудрыя і ня ўтоілі чутага ад бацькоў сваіх,

19 якім адным аддадзена была зямля, і сярод якіх чужы не хадзіў.

20 Бязбожны мучыць сябе праз усе дні свае, і лік гадоў заслонены ад прыгнятальніка:

21 гук жахаў у вушах ягоных; сярод міру ідзе на яго згубнік,

22 Ён не спадзяецца выратавацца ад цемры: бачыць перад сабою меч.

- 23 Ён бадзьяецца за кавалак хлеба ўсюды; ведае, што ўжо гатовы, у руках у яго дзень цемры.
- 24 Палохае яго нэндза і ўціск; адольвае яго, як цар, які падрыхтаваўся да бітвы,
- 25 за тое, што ён працягваў супроць Бога руку сваю і супрацівіўся Ўсеўладнаму,
- 26 памыкаўся супроць яго з ганарыстым каркам, пад тоўстымі шчытамі сваімі;
- 27 бо ён пакрыў аблічча сваё тлушчам сваім і абклаў салам сьцёгны свае.
- 28 І ён селіцца ў гарадах спустошаных, у дамах, у якіх ня жывуць, якія асуджаны на руйнаваньне.
- 29 Не задоўжыцца ён у багацьці і не ацалее маёмасьць ягоная, і не распаўсюдзіцца па зямлі набытак ягоны.
- 30 Не ўцячэ ад цемры; парасткі ягоныя ссушыць полымя і павевам вуснаў сваіх пацягне яго.
- 31 Хай не давярае марнасьці аблудны, бо марнасьць будзе і платай яму.
- 32 Ня ў свой дзень ён сканае, і гольле ягонае ня будзе зелянець.
- 33 Скіне ён, як вінаградная лаза, недасьпелую ягаду сваю і, як масьліна, атрасе цьвет свой.
- 34 Так апусьцее дом бязбожнага, і агонь зжарэ намёты ліхаемства.
- 35 Ён зачаў ліхое і нарадзіў няпраўду, і нутроба ягоная рыхтуе падман.

Ёў 16

- 1 І адказваў Ёў і сказаў:
- 2 Чуў я шмат такога; нікчэмныя сучешнікі ўсе вы!
- 3 Ці будзе канец ветраным словам? і што схіліла цябе так адказваць?

⁴ І я мог бы гэтак сама сказаць, як вы, калі б душа ваша была на месцы маёй; узбурваўся б на вас словамі і ківаў бы на вас галавою маёю;

⁵ мацаваў бы вас языком маім і рухам губоў суцяшаў бы.

⁶ Ці кажу я, не спатольваецца скруха мая; ці перастаю, што адыходзіць ад мяне?

⁷ Але сёння Ён стаміў мяне. Ты разбурыў усю сямю маю,

⁸ Ты пакрыў мяне маршчынамі ў сьведчаньне супроць мяне; паўстае на мяне зморанасьць мая, у твар дакарае мяне.

⁹ Гнеў Ягоны турзае і варагуе супроць мяне, скрыгоча на мяне зубамі сваімі; непрыяцель мой вострыць на мяне вочы свае.

¹⁰ Раззьявілі на мяне пашчу сваю; лаючыся б'юць мяне па шчоках; усе змовіліся супроць мяне.

¹¹ Аддаў мяне Бог беззаконьніку і ў рукі бязбожных кінуў мяне.

¹² Я быў спакойны, але Ён патрэс мяне; узяў мяне за шыю і пабіў мяне і паставіў мяне конам Сабе.

¹³ Абступілі мяне стралкі Ягоныя; Ён расьсякае вантробы мае і ня літуе, выліў на зямлю жоўць маю,

¹⁴ прабівае ўва мне праломіну за праломінай, бяжыць на мяне, як воін.

¹⁵ Вярэту пашыў я на скуру маю і ў пыл паклаў галаву маю.

¹⁶ Твар мой пачырванеў ад плачу, і на павеках маіх цень сьмерці,

¹⁷ пры ўсім тым, што няма рабунку на руках маіх, і малітва мая чыстая.

¹⁸ Зямля! не закрый маёй крыві, і хай ня будзе месца енку майму.

¹⁹ І сёння вось на нябёсах Сьведка мой, і Заступнік мой у вышынях!

20 Красамоўныя сябры мае! Да Бога сьлёзіцца вока маё.

21 О, калі б чалавек мог спаборнічаць з Богам, як сын чалавечы з блізкім сваім!

22 Бо гадам маім прыходзіць канец, і я адыходжу ў дарогу незваротную.

Ёў 17

1 Дыханьне маё аслабла; дні мае згасаюць; магілы перад мною.

2 Калі б не пакепнікі іхнія, дык і ў спрэчках іхніх вока маё заставалася б спакойнае.

3 Заступіся, паручыся Сам за мяне прад Сабою! інакш хто паручыцца за мяне?

4 Бо Ты зачыніў сэрца іхняе ад разуменьня, і таму не даеш перамагчы ім.

5 Хто асуджае сяброў сваіх на здабычу, у дзяцей таго вочы растануць.

6 Ён зрабіў мяне прыпавесьцю ў народа і пасьмешышчам у яго.

7 Замглілася ад гароты вока маё, і ўсе чэлесы мае, як цень.

8 Моцна здзівіяцца з гэтага праведныя, і невінаваты абурыцца з крывадушніка.

9 Але праведны будзе моцна трымацца шляху свайго, і чысты рукамі будзе болей і болей мацавацца.

10 Выступайце, усе вы, і падыдзеце; не знайду я мудрага сярод вас.

11 Дні мае прайшлі; думы мае - здабытак сэрца майго - разбітыя.

12 А яны ноч хочуць ператварыць у дзень, сьвятло наблізіць да твару цемры.

13 Калі б я і пачаў чакаць, дык апраметная дом мой; у цемры пасьцялю я пасьцель сваю;

14 магіле скажу: ты за бацьку мне, чарвяку: ты маці мая і сястра мая.

15 Дзе ж пасья гэтага надзея мая? і чаканае мною хто пабачыць?

16 У апраметную сыдзе яна і будзе спачываць са мною ў пыле.

Ёў 18

1 І адказваў Валдад Саўхэянін і сказаў:

2 калі ж пакладзяце вы канец такім гаворкам? абдумайце і пасья будзем гаварыць.

3 Навошта лічыцца нам жывёламі і быць прыніжанымі ў вачах вашых?

4 О ты, хто разьдзірае душу тваю ў гневе тваім? Няўжо дзеля цябе апусьцець зямлі, і скале зрушыцца зь месца свайго?

5 Так, сьвятло ў беззаконнага патухне, і не застанецца іскры ад агню ягонага.

6 Зацьміцца сьвятло ў намёце ягоным, і сьвяцільня ягоная патухне над ім.

7 Скароцяцца крокі магутнасьці ягонай, і скіне яго ўласны намysel ягоны,

8 бо ён улезе ў сетку сваімі нагамі і па нератах хадзіць будзе.

9 Пятля зашмаргне нагу ягоную, і грабежнік зловіць яго.

10 Непрыкметна раскладзены на зямлі сілкі на яго і пасткі на дарозе.

11 З усіх бакоў будуць палохаць яго жахі і прымушаць яго кідацца туды і сюды.

12 Зьмізарнее ад голаду сіла яго, і пагібель гатовая збоку ў яго.

13 Зьесьць чэлесы цела ягонага, зьесьць чэлесы ягоныя першынец сьмерці.

14 Выгнана будзе з намёта ягонага надзея ягоная, і гэта апусьціць яго да цара жахаў.

15 Паселяцца ў намёце ягоным, бо ён ужо не ягоны; жытло ягонае будзе пасыпана серкаю.

16 Зьнізу падсохнуць карані ягоныя, і зверху завянуць галіны ягоныя.

17 Памяць пра яго зьнікне зь зямлі, і імя ягонага ня будзе на плошчы.

18 Прагоняць яго зь сьвятла ў цемру і сатруць яго з улоньня зямлі.

19 Ні сына ягонага, ні ўнука ня будзе ў народзе ягоным, і нікога не застаецца ў сялібах ягоных.

20 Днём ягоным зжахнуцца нашчадкі, і сучаснікі будуць агорнуты трымценьнем.

21 Такія жытлішчы ў беззаконнага, і такое месца ў таго, хто ня ведае Бога.

Ёў 19

1 І адказваў Ёў і сказаў:

2 дакуль будзеце мучыць душу маю і рваць мяне прамовамі?

3 Вось, ужо разоў дзесяць вы сарамацілі мяне і не саромеецеся ўціскаць мяне.

4 Калі я і сапраўды зграшыў, дык грэх мой пры мне застаецца.

5 Калі ж вы хочаце ўзьвялічыцца над мною і ўпikнуць мяне ганьбаю маёю,

6 дык ведайце, што Бог скінуў мяне і абклаў мяне Сваёю сеткаю.

7 Вось, я крычу: крыўда! і ніхто ня слухае; енчу, і няма суду.

8 Ён заступіў мне дарогу, і не магу прайсьці, і сьцежкі мае зацямрыў.

9 Зьняў зь мяне славу маю і зьняў вянок з галавы маёй.

10 Зусім спустошыў мяне, і я адыходжу; і, як дрэва, Ён вырваў надзею маю.

11 Запалаў на мяне гневамі Сваім і лічыць мяне сярод ворагаў Сваіх.

12 Палкі Ягонья прыйшлі разам і скіравалі дарогу сваю да мяне і разьмясьціліся вакол намёта майго.

13 Братоў маіх Ён зьвёў ад мяне, і тыя, што ведалі мяне, цураюцца мяне.

14 Пакінулі мяне блізкія мае, і знаёмыя мае забылі мяне.

15 Прыхадні ў доме маім і служанкі мае чужым лічаць мяне; староньнім зрабіўся я ў вачах у іх.

16 Клічу слугу майго, і ён не адгукаецца; вуснамі маімі павінен я ўмольваць яго.

17 Дыханьне маё збрыдзела жонцы маёй, і я павінен умольваць яе дзеля дзяцей чэрава майго.

18 Нават малыя дзеці пагарджаюць мною; падымаюся, і яны здэкуюцца зь мяне.

19 Гідзяцца мною ўсе вернікі мае, і тыя, каго я любіў, абярнуліся супроць мяне.

20 Косткі мае прыліплі да скуры маёй і мяса майго, і я застаўся толькі са скураю каля зубоў маіх.

21 Умілажальцеся зь мяне вы, сябры мае, - бо рука Божая кранулася мяне.

22 Навошта і вы перасьледуеце мяне, як Бог, і плоцьцю маёю ня можаце насыціцца?

23 О, калі б запісаны былі словы мае! калі б накрэсьлены былі яны ў кнізе

24 разцом жалезным з волавам, - на вечныя часы на камені выразаны былі!

25 Але я ведаю, Заступнік мой жывы і стане пасья мяне над зямлёю. І пасья таго як мая скура будзе разбурана,

26 і з плоці маёй я ўбачу Бога.

27 Я ўбачу Яго сам; мае вочы, ня вочы іншага, убачаць Яго. Растае сэрца маё ў грудзях маіх!

28 Вам трэба было б сказаць: навошта мы перасьледуем яго? Быццам корань зла знойдзены ўва мне.

29 Збойцеся меча, бо меч ёсьць помсьнік няпраўды, і ведайце, што ёсьць суд.

Ёў 20

1 І адказваў Сатар Нааміцянін і сказаў:

2 развагі мае змушаюць мяне адказаць, і я сьпяшаюся выказаць іх.

3 Дакор ганебны мне выслухаў я, і дух разуменьня майго адкажа за мяне.

4 Хіба ня ведаеш ты, што спрадвеку, - з таго часу, як пастаўлены чалавек на зямлі,

5 весялосьць беззаконных кароткая ў часе, і радасьць крывадушнікаў імгненная?

6 Хоць бы вырасла да нябёсаў веліч ягоная, і галава ягоная дастала да воблакаў, -

7 як памёт ягоны, навік прападае ён; тыя, што бачылі яго, скажуць, дзе ён?

8 Як сон, адляціць, і ня знойдуць яго; і, як начны відзеж, зьнікне.

9 Вока, якое бачыла яго, больш не пабачыць яго, і ўжо ня ўгледзіць яго месца ягонае.

10 Сыны яго будуць шукаць ласкі ў жабракоў, і рукі ягоныя вернуць украдзенае ім.

11 Косткі яго напоўнены грахамі маладосьці ягонай, і зь ім лягуць яны ў пыл.

12 Калі салодкае ў роце яго зло і ён тоіць яго пад языком сваім,

13 беражэ і ня кідае яго, а трымае яго ў вуснах, -

14 дык гэтая ежа ягоная ў нутробе ягонай ператворыцца ў жоўць аспідаў усярэдзіне ў яго.

15 Маёмасьць, якую ён глытаў, выблюе: Бог вырве яго з чэрава ягонага.

16 Зьмяіны яд ён смокча; усьмерціць яго язык зьмяіны.

17 Ня бачыць яму ручаёў, рэк, якія плывуць мёдам і малаком!

18 Нажытае працай верне, не праглыне; у меру маёмасьці ягонай будзе і адплата ягоная, а ён не парадуюцца.

19 Бо ён прыгнятаў, адсылаў бедных, захопліваў дамы, якіх не будаваў;

20 ня ведаў сытасьці ў чэраве сваім і ў прагнасьці сваёй не шкадаваў нічога.

21 Нішто не ўратавалася ад ненаеднасьці ягонай, затое ня вытрывае шчасьце ягонае.

22 У поўніцы багацьця будзе цесна яму; рука кожнага пакрыўджанага падымецца на яго.

23 Калі будзе чым напоўніць нутробу ягоную, Ён пашле на яго лютасьць гневу Свайго і здоджыць на яго хваробы ў плоці ягонай.

24 Як уцячэ ён ад зброі жалезнай, - пратне яго лук медны;

25 пачне вымаць стралу, - і яна выйдзе зь цела, выйдзе, зьзяючы праз жоўць ягоную; жакі сьмерці прыйдуць на яго!

26 Усё змрочнае схавана ўсярэдзіне ў яго; будзе пажыраць яго агонь, нікім не разьдзіманы; ліха напаткае і ўсё, што засталася ў намёце ягоным.

27 Неба адкрые беззаконьне ягонае, і зямля паўстане супроць яго.

28 Зьнікне сыцягнутае з дома ягонага; усё расплывецца ў дзень гневу Яго.

29 Вось доля чалавеку беззаконнаму ад Бога і спадчына, вызначаная яму Усеўладным!

Ёў 21

1 І адказваў Ёў і сказаў:

2 выслухайце ўважліва слова маё, і гэта будзе мне суцяшэньнем ад вас.

3 Патрывайце мяне, і я буду гаварыць; а пасья таго, як пагавару, насьміхайцеся.

4 Хіба да чалавека слова маё? як жа мне і не маладушніцаць?

5 Паглядзеце на мяне і жахнецеся, і пакладзеце палец на вусны.

6 Як толькі я згадаю, - уздрыгваю, і трымценьне абдымае цела маё.

7 Чаму беззаконныя жывуць, дасягаюць старасьці, ды і сілаю моцныя?

8 Дзеці іхнія зь імі перад абліччам ў іх, і ўнукі іхнія перад вачыма ў іх.

9 Дамы іхнія ўбясьпечаны ад страху, і няма жазла Божага на іх.

10 Бык іхні апладняе і ня выкідае, карова іхняя зачынае, і ня скідае.

11 Як статак, выпускаюць яны малечу сваю, і дзеці іхнія скачуць.

12 Усклікаюць пад тымпан і цытру і весяляцца пад жалейку;

13 бавяць дні свае ў шчасці і імгненна сыходзяць у апраметную.

14 А тым часам яны кажуць Богу: адыдзі ад нас, ня хочам мы ведаць шляхоў Тваіх!

15 што нам Усеўладны, каб слугаваць Яму? і якая карысьць хінуцца да Яго?

16 Бачыш, шчасьце іхняе не ад іхніх рук. - Парада бязбожных, будзь далёкая ад мяне!

17 Ці часта тухне сьвяцільня ў беззаконных, і нападае на іх бяда, і Ён дае ім на долю пакуты ў гневе Сваім?

18 Яны павінны быць, як саломінка перад ветрам, і як мякіна, якую нясе віхура.

19 Скажаш: Бог ашчаджае дзецям ягоным няшчасьце ягонае. - Хай аддасьць ён яму самому, каб ён гэта ведаў.

20 Хай яго вочы ўбачаць няшчасьце ягонае, і хай ён сам п'е ад гневу Ёсеўладнага.

21 Бо які яму клопат да дому свайго пасья яго, калі лік месяцаў ягоных скончыцца?

22 Але ці Бога вучыць мудрасьці, калі Ён судзіць і вышніх?

23 Адзін памірае ў самай поўніцы сілы сваёй, цалкам спакойны і мірны;

24 нутроба ягоная поўная тлушчу, і косткі ягоныя напоены мозакам.

25 А другі памірае з душою засмучанаю, не зазнаўшы добра.

26 І яны разам будуць ляжаць у пыле, і чэрві пакрыюць іх.

27 Ведаю я вашыя думкі і ўлоўкі, якія вы супраць мяне плецяце.

28 Вы скажаце: дзе дом князя, і дзе намёт, у якім жылі беззаконныя?

29 Хіба вы ня былі ў вандроўнікаў і не знаёмыя зь іхнімі назіраньнямі,

30 што ў дзень пагібелі літаваны бывае злодзей, у дзень гневу адводзіцца ўбок?

31 Хто паставіць яму перад аблічча ягонае шлях ягоны, і хто аддасьць яму за тое, што ён учыняў?

32 Яго праводзяць да магілы і на яго магіле ставяць

варту.

³³ Салодкія яму камлыгі даліны, і за ім ідзе натоўп людзей, а тым, што ідуць перад ім, ліку няма.

³⁴ Як жа вы хочаце суцяшаць мяне пустым? У вашых адказах застаецца толькі мана.

Ёў 22

¹ І адказваў Таманіцянін і сказаў:

² хіба можа чалавек рабіць карысьць Богу? Разумны робіць карысьць сабе самому.

³ Якая прыемнасьць Усеўладнаму з таго, што ты праведны? І ці будзе Яму выгода з таго, што ты трымаеш дарогі твае ў безаганнасьці?

⁴ Няўжо Ён, баючыся цябе, уступіць з табою ў спаборніцтва, пойдзе судзіцца з табою?

⁵ Праўда, злосьць твая вялікая, і беззаконьням тваім няма краю.

⁶ Праўда, ты браў заклад у братаў тваіх ні за што і з паўголых здымаў вопратку.

⁷ Стомленаму смагаю не падаваў вады напіцца і галоднаму адмаўляўся даць хлеба;

⁸ а чалавеку дужаму ты даваў зямлю, і заможны сяліўся на ёй.

⁹ Удоваў ты адсылаў ні з чым і сіротаў пакідаў з пустымі рукамі.

¹⁰ За тое вакол цябе петлі, і скалануў цябе нечаканы жах,

¹¹ альбо цемра, у якой ты нічога ня бачыш, і мноства водаў пакрыла цябе.

¹² Ці ня вышэй за нябёсы Бог? паглядзі ўгору на зоркі, як яны высока!

¹³ І ты кажаш: што ведае Бог? ці можа Ён судзіць праз цемру?

14 Хмары - заслона Ягоная, так што Ён ня бачыць, а ходзіць толькі па нябесным коле.

15 Няўжо ты трымаешся шляху старажытных, па якім ішлі людзі беззаконныя,

16 якія раней часу былі зьнішчаны, калі вада разлілася пад аснову іхнюю?

17 Яны казалі: адыдзі ад нас! І што зрабіў ім Усеўладны?

18 А Ён напаўняў дамы іхнія дабром. Але рада бязбожных будзь далёка ад мяне!

19 Бачылі праведнікі і радаваліся, і беззаганны сьмяяўся зь яго:

20 вораг наш зьнішчаны, а што засталася пасля іх, тое пажэр агонь.

21 Зблізіся ж зь Ім - і будзеш спакойны: праз гэта прыйдзе да цябе дабро.

22 Прымі з вуснаў Ягоных закон і пакладзі слова Ягонае ў сэрца тваё.

23 Калі ты зьвернешся да Ўсеўладнага, дык зноў уладзішся, адвядзеш беззаконьне ад намёта твайго

24 і будзеш кідаць у пыл бліскучы метал, і ў каменье патокаў - золата Афірскае.

25 І будзе Ўсеўладны тваім золатам і бліскучым срэбрам у цябе,

26 бо тады будзеш радавацца ва Ўсеўладным і падымеш да Бога аблічча тваё.

27 Памолішся Яму, і Ён пачуе цябе, і ты выканаеш абяцаньні твае.

28 Замысьліш намер, і ён здзейсьніцца ў цябе, над дарогамі тваімі будзе зьзяць сьвятло.

29 Калі хто зьнішчаны будзе, ты скажаш: узвышэньне! і Ён уратуе таго, хто панік абліччам,

30 выбавіць і небызьвіннага, і ён выратуецца чысьцінёю рук тваіх.

Ёў 23

1 І адказваў Ёў і сказаў:

2 яшчэ і цяпер горкае слова маё: пакуты мае цяжэйшыя за стогны мае.

3 О, калі б я ведаў, дзе знайсці Яго, і мог падысьці да трона Ягонага!

4 Я выклаў бы прад Ём усё маё і вусны мае напоўніў бы апраўданьнямі;

5 уведаў бы словы, якімі Ён адкажа мне, і зразумеў бы, што Ён скажа мне.

6 Няўжо Ён у поўнай магутнасьці пачаў бы спаборнічаць са мною? О, не! Няхай бы толькі даў увагі мне.

7 Тады праведнік мог бы спаборнічаць зь Ём, - і я назаўсёды атрымаў бы свабоду ад Судзьдзі майго.

8 Але вось, я іду наперад - і няма Яго, назад - і не знаходжу Яго;

9 ці робіць Ён што зь левага боку, я ня бачу; ці хаваецца з правага, не разгледжу.

10 Але Ён ведае шлях мой; няхай выпрабуе мяне, - выйду, як золата.

11 Нага мая цьвёрда трымаецца сыцежкі Ягонай; шляхі Ягонья я захоўваў і ня ўхіляўся зь іх.

12 Ад наказаў вуснаў Ягоных не адступаўся; словы вуснаў Ягоных захоўваў болей, чым мае правілы.

13 Але Ён цьвёрды; і хто ўхіліць Яго? Ён робіць, чаго хоча душа Ягоная.

14 Так, Ён выканаў тое, што належала мне, і падобнага на гэта многа ў Яго.

15 Таму я дрыжу прад абліччам Ягоным; разважаю - і баюся Яго.

16 Бог расслабіў сэрца маё, і Ўсеўладны напалохаў мяне.

17 Чаму я ня знішчаны раней за гэтую цемру, і Ён не схаваў мораку ад твару майго!

Ёў 24

1 Чаму не схаваныя ад Усемагутнага часіны, і тыя, што ведаюць Яго, ня бачаць дзён Ягоных?

2 Межы перасоўваюць, гоняць статкі і пасьвяць у сябе;

3 у сіротаў зводзяць асла, ва ўдавы бяруць пад заклад вала;

4 бедных спіхваюць з дарогі, усе прыніжаныя зямлі вымушаны хавацца.

5 Вось яны, як дзікія аслы ў пустыні, выходзяць на дзею сваю, устаючы рана на здабычу; стэп дае хлеб ім і дзецям іхнім;

6 жнуць яны на полі не сваім і збіраюць вінаград у бязбожніка;

7 голыя начуюць без покрыва і бяз вопраткі на сьцюжы;

8 мокнуць ад горных дажджоў і, ня маючы сховішча, ціснуцца да скалы;

9 адрываюць ад саскоў сірату і з убогага бяруць заклад;

10 прымушаюць хадзіць голымі, без адзення, і галодных кормяць каласамі;

11 паміж сыценамі чавяць алей аліўкавы, топчуць у чавілах і прагнуць.

12 У горадзе людзі стогнуць, і душа забіваных енчыць, і Бог не забараняе гэтага.

13 Ёсьць сярод іх ворагі сьвятла, ня ведаюць ягоных шляхоў і ня ходзяць па сьцежках ягоных.

14 На золку ўстае забойца, забівае беднага і ўбогага, а ўначы бывае злодзеем.

15 І вока пералюбніка чакае сутонья, кажучы: нічыё вока ня ўбачыць мяне, - і захінае твар.

16 У цемры падкопваюцца пад дамы, якія ўдзень яны прыкмецілі сабе; ня ведаюць сьвятла.

17 Бо ім раніца - сьмяротны цень, бо яны знаёмыя з жахамі сьмяротнага ценю.

18 Лёгкі такі на паверхні вады, праклятая доля ягоная на зямлі, і не глядзіць ён на дарогу садоў вінаградных.

19 Засуш і сьпёка паглынаюць сьнегавую ваду: так апраметная - грэшнікаў.

20 Няхай забудзе яго нутроба матчыная; няхай ласуецца ім чарвяк; няхай не захаваецца пра яго памяць; як дрэва, няхай зломіцца беззаконьнік,

21 які прыгнятае бязьдзетную, якая не раджала, і ўдаве ня робіць дабра.

22 Ён і дужых зводзіць сілаю сваёю; ён устае, і ніхто ня пэўны за жыцьцё сваё.

23 А Ён дае яму ўсё для бясьпекі, і ён на тое абапіраецца, і вочы Ягоныя бачаць шляхі іхнія.

24 Падняліся высока, - і вось, няма іх; падаюць, і паміраюць, як і ўсе, і, як вярхі каласкоў, зразаюцца.

25 Калі гэта ня так, - хто выкрые мяне за ману і ў нівеч аберне словы мае?

Ёў 25

1 І адказваў Вілдад Саўхэянін і сказаў:

2 улада і страх у Яго; Ён творыць сьвет на вышынях Сваіх!

3 Ці ёсьць лік войску Ягонаму? і над кім ня ўзыходзіць сьвятло Ягонае?

4 І як апраўдаецца чалавек прад Богам, і як быць чыстым народжанаму жанчынай?

5 Вось нават месяц, і той нясьветлы, і зоркі нячыстыя прад вачыма Ягонымі.

6 Тым меней чалавек, які ёсьць чарвяк, і сын чалавечы, які ёсьць моль.

Ёў 26

1 І адказваў Ёў і сказаў:

2 як ты дапамог бяссьіламу, падтрымаў мышцу нямоглага!

3 Як раду ты даў ня мудраму і як ва ўсёй поўніцы растлумачыў!

4 Каму ты казаў гэтыя словы, і чый дух выходзіў зь цябе?

5 Рэфаімы трымцяць пад водамі, і тыя, што жывуць у іх.

6 Апраметная аголена прад Ім, і няма покрыва Авадону.

7 Ён расхінуў поўнач над пустатою, павесіў зямлю ні на чым.

8 Ён заключае воды ў аблоках Сваіх, і воблака не расьсядаецца пад імі.

9 Ён паставіў трон Свой, расхінуў над ім воблака Сваё.

10 Рысу правёў над паверхняю вады, да межаў сьвятла зь цемраю.

11 Слупы нябёсаў дрыжаць і жахаюцца ад грозьбы Ягонай.

12 Сілаю Сваёю хвалюе мора і розумам Сваім змагае ягоную дзёрзкасьць.

13 Ад духу Ягонага - цудоўнасьць неба; рука Ягоная ўтварыла борздага скарпіёна.

14 Вось, гэта частка шляхоў Ягоных; і як мала мы чулі пра Яго! А гром магутнасьці Ягонай хто можа зразумець?

Ёў 27

1 І гаварыў далей Ёў сваё ўзьнёслае слова і сказаў:

2 жывы Бог, Які пазбавіў мяне суду, і Ўсемагутны, Які засмуціў душу маю,

3 што, пакуль яшчэ дыханьне маё ўва мне і дух Божы ў ноздрах маіх,

4 ня скажуць вусны мае няпраўды, і язык мой ня вымавіць ілжы!

5 Я далёкі ад таго, каб прызнаць вас справядлівымі; пакуль не памру, не саступлю беззаганнасьці маёй.

6 Моцна трымаў я праўду маю і ня ўпушчу яе; не папракне мяне сэрца маё праз усе дні мае.

7 Вораг мой будзе, як бязбожнік, і паўсталы супроць мяне, як беззаконьнік.

8 Бо якая надзея крывадушніку, калі возьме, калі вырве Бог душу ягоную?

9 Ці пачуе Бог лямант ягоны, калі прыйдзе на яго бяда?

10 Ці будзе ён суцяшацца Ўсемагутным і заклікаць Бога ў любы час?

11 Абвяшчу вам, што ў руцэ Божай; што ва Ўсемагутнага, ня ўтою.

12 Вось, усе вы і самыя бачылі; і навошта вы столькі пустасловіце?

13 Вось доля чалавеку беззаконнаму ад Бога, і спадчына, якую атрымліваюць ад Усеўладнага прыгнятальнікі.

14 Калі памнажаюцца сыны ягоныя, дык пад меч; і нашчадкі яго не насыцяцца хлебам.

15 Тых, што засталіся пасья яго, сьмерць зьвядзе ў магілу, і ўдовы іхнія ня будуць плакаць.

16 Калі ён набярэ кучы срэбра, як пылу, і нарыхтуе вопраткі, як гразі,

17 дык ён нарыхтуе, а апранацца будзе праведнік, і срэбра атрымае сабе ў долю беспяхібнік.

- 18 Ён будзе, як моль, дом свой і, як вартаўнік, робіць сабе будан;
- 19 кладзецца спаць багатым і такім не ўстае; расплюшчвае вочы свае, і ён ужо ня той.
- 20 Як воды, спасьцігнуць яго жахі; уначы падхопіць яго бура.
- 21 Падыме яго ўсходні вецер і панясе, і ён порстка пабяжыць ад яго.
- 22 Памкнецца на яго і не пашкадуе, як бы ён ні высільваўся, каб уцячы ад рукі ягонай.
- 23 Пляснуць па ім рукамі і пасьвішчуць над ім зь месца ягонага!

Ёў 28

- 1 Так! У срэбра ёсьць вытокавая жыліна, і ў золата месца, дзе яго плаваць.
- 2 Жалеза здабываецца зь зямлі; з каменя выплаўляецца медзь.
- 3 Чалавек кладзе мяжу цемры і старанна шукае камень у змроку і цяні сьмяротным.
- 4 Выкопаюць рудню ў мясьцінах, забытых нагою, спускаюцца ўглыбіню, вісяць і зыбаюцца ўдалечыні ад людзей.
- 5 Зямля, на якой вырастае хлеб, усярэдзіне перакапана як бы агнём.
- 6 Камяні яе - месца сапфіра, і ў ёй пясчынкі золата.
- 7 Сьцежкі туды ня ведае драпежная птушка, і ня бачыла яе вока каршуна;
- 8 не тапталі яе львы, і не хадзіў па ёй шакал.
- 9 На граніт кладзе ён руку сваю, з каранем перакульвае горы;
- 10 у камянях прасякае каналы, і ўсё каштоўнае бачыць вока ягонае;

- 11 спыняе цячэнне патокаў і схаванае выносіць на сьвятло.
- 12 Але дзе мудрасьць живе? і дзе месца розуму?
- 13 Ня ведае чалавек цаны яе, і яна ня живе на зямлі жывых.
- 14 Бездань кажа: не ўва мне яна; і мора кажа: не ў мяне.
- 15 Не даецца яна за золата, і не набываецца яна за вагу срэбра.
- 16 Не ацэньваецца яна золатам Афірскім, ні каштоўным аніксам, ні сапфірам;
- 17 не раўняецца зь ёю золата і крышталі, і ня выменяеш яе на посуд з чыстага золата.
- 18 А пра каралы і жэмчуг і згадваць няма чаго, і набыцьцё мудрасьці вышэй за рубіны.
- 19 Не раўняецца зь ёю тапаз Эфіопскі; чыстым золатам не ацэньваецца яна.
- 20 Адкуль жа выходзіць мудрасьць? і дзе месца розуму?
- 21 Схавана яна ад вачэй усяго жывога і ад птушак нябесных утоена.
- 22 Авадон і сьмерць кажучь: вушамі нашымі чулі мы чутку пра яе.
- 23 Бог ведае шлях яе, і Ён ведае месца яе.
- 24 Бо бачыць да краёў зямлі і бачыць пад усім небам.
- 25 Калі Ён ветру даваў вагу і разьмяшчаў вадуг па меры,
- 26 калі назначаў статут дажджу і шлях маланцы громаноснай,
- 27 тады Ён бачыў яе і паказаў яе, падрыхтаваў яе і яшчэ выправаваў яе
- 28 і сказаў чалавеку: вось страх Господні ёсьць сапраўдная мудрасьць, і аддаленне ад ліха - розум.

Ёў 29

- 1 І гаварыў далей Ёў слова сваё і сказаў:
- 2 о, калі б я быў, як у ранейшыя месяцы, як у тыя дні, калі Бог асланяў мяне,
- 3 калі сьвяцільня Ягоная сьвяціла над галавою маёю, і я пры сьвятле Ягоным хадзіў у цемры;
- 4 як быў я ў дні маладосьці маёй, калі ласка Божая была над намітам маім,
- 5 калі яшчэ ўсеўладны быў са мною, і дзеці мае вакол мяне,
- 6 калі шляхі мае абмываліся малаком і скала крынічыла мне ручаі алею!
- 7 Калі я выходзіў да брамы горада і на плошчы ставіў седзішча сваё,
- 8 хлопцы, убачыўшы мяне, хаваліся, а старыя ўставалі і стаялі;
- 9 князі ўстрымліваліся ад прамовы і пальцы клалі на вусны свае;
- 10 голас знакамітых змаўкаў, і язык у іх прыліпаў да паднябення іхняга.
- 11 Вуха, якое чула мяне, улешчвала мяне; вока, якое бачыла, хваліла мяне,
- 12 бо я ратаваў пакутніка, які енчыў, і сірату бездапаможнага.
- 13 Дабраславеньне таго, хто гінуў, прыходзіла на мяне, і сэрцу ўдавы прыносіў я радасьць.
- 14 Я апрануўся ў праўду, і суд мой апранаў мяне як мантыя і турбан.
- 15 Я быў вачыма сьляпому і нагамі кульгаваму;
- 16 бацькам быў я ўбогім і цяжбіну, якое я ня ведаў, разьбіраў уважліва.
- 17 Крышыў я беззаконнаму сківіцы і з зубоў ягоных вырываў крадзенае.

- 18 І казаў я: у гнязьдзе маім сканаю, і дзён маіх будзе многа, як пяску;
- 19 корань мой адкрыты вадзе, і раса начуе на веці маім;
- 20 слава мая ня старыца, лук мой моцны ў руцэ маёй.
- 21 Уважалі мне і чакалі, і маўчалі пры радзе маёй.
- 22 Пасья слоў маіх ужо не разважалі; мова мая капала на іх.
- 23 Чакалі мяне, як дажджу, і, як дажджу позьнямю, разьзяўлялі вусны свае.
- 24 Бывала, усміхнуся ім, - яны ня вераць; і сьвятла твару майго яны не азмрочвалі.
- 25 Я назначаў шляхі ім і сядзеў на чале і жыў як цар у коле вояў, як сучешнік заплаканых.

Ёў 30

- 1 А сёньня сьмяюцца зь мяне і малодшыя за мяне гадамі, тыя, чьіх бацькоў я не згадзіўся б пасадзіць разам з сабакамі статкаў маіх.
- 2 І сіла рук іхніх нашошта мне? Над імі ўжо прайшоў час.
- 3 Беднасьцю і голадам зморанья, яны ўцякаюць у стэп бязводны, змрочны і апусьцелы;
- 4 скубуць зеляніну каля кустоў, і ягады ядлоўцавыя - хлеб іхні.
- 5 З суполкі выганяюць іх, крычаць на іх, як на злодзеяў,
- 6 каб жылі яны ў калдобінах патокаў, у цясьнінах зямлі і скалаў.
- 7 Равуць паміж кустамі, ціснуцца пад цернем.
- 8 Людзі адкінутыя, людзі бязь імя, адкіды зямлі!
- 9 Я і зрабіўся цяпер іхняй і ежаю іхняй гутаркі.
- 10 Яны грэбуюць мною, аддаляюцца ад мяне і не перастаюць пляваць перад абліччам маім.

- 11 Як што Ён разьвязаў повад мой і пабіў мяне, дык яны скінулі зь сябе кілзы перад абліччам маім.
- 12 З правага боку ўстае гэты вылюдак, зьбівае мяне з ног, кіруе свае пагібельныя шляхі да мяне.
- 13 А маю сьцежку сапсавалі: усё пасьпеплі зрабіць дзеля маёй пагібелі, ня маючы памочніка.
- 14 Яны прыйшлі да мяне, як праз шырокую праломіну; з шумам кінуліся на мяне.
- 15 Жахі памкнуліся на мяне; як вецер, разьвеелася веліч мая, і шчасьце маё адляцела, як воблака.
- 16 І сёньня выліваецца душа мая; дні смутку агарнулі мяне.
- 17 Уначы ньюць ува мне косьці мае; дні смутку агарнулі мяне.
- 18 Вельмі цяжка здымаецца зь мяне вопратка мая; край хітона ціснуць мяне.
- 19 Ён кінуў мяне ў бруд, і я зрабіўся, як пыл і попел.
- 20 Я заклікаю Цябе, і Ты ня слухаеш мяне, - стаю, а Ты толькі глядзіш на мяне.
- 21 Ты зрабіўся жорсткім да мяне, моцнаю рукою варагуеш супроць мяне.
- 22 Ты падняў мяне і прымусіў мяне насіцца па ветры і ламаеш мяне.
- 23 Так, я ведаю, што Ты прывядзеш мяне да сьмерці і ў дом збору ўсіх, што жывуць.
- 24 Правільна, Ён не працягне рукі Сваёй над домам касьцей: ці будуць яны крычаць пры сваім разбурэньні?
- 25 Ці ня плакаў я па тым, хто быў у горы; ці ня журылася душа мая па бедных?
- 26 Калі я чакаў добра, прыйшло зло; калі я чакаў сьвятла, прыйшла цемра.
- 27 Мае вантробы кіпяць і не перастаюць; сустрэлі мяне дні смутку.

28 Я хаджу пачарнелы, але не ад сонца; устаю на сходзе і крычу.

29 Я зрабіўся братам шакалам і сябрам страўсам.

30 Мая скура пачарнела на мне, і косьці мае абгарэлі ад сьпёкі.

31 І цытра мая зрабілася панылаю, а жалейка мая - голасам сьлёзным.

Ёў 31

1 Запавет паклаў я з вачамі маімі, каб ня думаць пра дзяўчыну.

2 Якая ж доля мне ад Бога згары? І якая спадчына ад Усемагутнага зь нябёсаў?

3 Ці не для бязбожніка пагібель, і напасьце ці ж не для таго, хто ўчыняе ліха?

4 Ці ж ня бачыў Ён шляхоў маіх і ці ня лічыў усіх маіх крокаў?

5 Калі я хадзіў у марнасьці, і калі нага мая сьпяшалася на хітрыкі, -

6 няхай узважаць мяне на вагах праўды, і Бог даведаецца пра маю безаганнасьць.

7 Калі ступакі мае ўхіляліся ад дарогі і сэрца маё ішло сьледам за вачамі маімі, і калі што-небудзь нячыстае прыстала да рук маіх,

8 дык няхай я сею, а іншы есьць, і хай парасткі мае выкараненыя будуць.

9 Калі сэрца маё спакушалася жанчынаю і я ставіў пасткі каля дзьвярэй майго блізкага, -

10 хай мая жонка меле на іншага, і хай іншыя зьдзекуюцца зь яго,

11 бо гэта - злачынства, гэта - беззаконьне, якое падпадае суду;

12 гэта - агонь, які зьдае да зьнішчэньня, які зьнішчыў бы ўсё добро маё.

13 Калі я меў у занядбаньні правы слугі і служанкі маёй, калі яны спрачаліся са мною,

14 дык што я пачаў бы рабіць, калі б Бог паўстаў? І калі б Ён паглядзеў на мяне, што мог бы я адказваць Яму?

15 Ці ня Ён, Які стварыў мяне ў чэраве, стварыў і яго і гэтак сама нас у нутробе?

16 Ці ж бы адмаўляў я ў просьбе тым, што мелі патрэбу, ці ж таміў бы вочы ўдавы?

17 Ці ж адзін я зьядаў кавалак мой, і ці ж ня еў ад яго і сірата?

18 Бо змалку ён рос са мною, як з бацькам, і ад чэрава маці маёй я кіраваў удаву.

19 Калі я бачыў каго, хто гінуў бяз вопраткі, і беднага бяз покрыва, -

20 ці ж не дабраслаўлялі мяне сыцэгны ягоныя, і ці ня быў ён сагрэты воўнаю авечак маіх?

21 Калі я падымаў руку маю на сірату, калі бачыў дапамогу сабе каля брамы,

22 дык няхай плячук мой адпадзе ад спіны, і рука мая хай адломіцца ад локця,

23 бо страшная мне кара ад Бога: перад веліччу Яго ня ўстояў бы я.

24 Ці закладваў я ў золаце апору маю і ці казаў скарбу: ты - надзея мая?

25 Ці радаваўся я, што багацьце маё было вялікае, і што рука мая набыла многа?

26 Гледзячы на сонца, як яно зьяе, і на месяц, як ён велічна крочыць,

27 ці паквапіўся я ў таямніцы сэрца майго, і ці цалавалі вусны мае руку маю?

28 Гэта таксама было б злачынства, якое падлягае суду, бо я адрокся б тады ад Бога ўсявышняга.

29 Ці радаваўся я пагібелі ворага майго і ці трыумфаваў, калі няшчасьце напаткала яго?

30 Не дазваляў я вуснам маім грашыць праклёнам душы ягонай.

31 Ці ж не казалі людзі намёта майго: о, калі б мы ад мяса ягонага не насыціліся?

32 Дарожнік не начаваў на вуліцы; дзьверы мае праходжаму я адчыняў.

33 Калі б я ўтойваў правіны мае, як чалавек, утойваючы ў грудзях маіх загану мае,

34 дык я баяўся б вялікай грамады, і пагарда аднапляменцаў палохала б мяне, і я маўчаў бы і ня выходзіў бы за дзьверы.

35 О, калі б хто выслухаў мяне! Вось маё жаданьне, каб Усеўладны адказваў мне, і каб абаронца мой склаў запіс.

36 Я насіў бы яго на плячах маіх і ўскладаў бы яго, як вянок;

37 абвясціў бы яму колькасьць крокаў маіх, зблізіўся б зь ім, як з князем.

38 Калі б лямантавала на мяне зямля мая і скардзіліся на мяне барозны яе,

39 калі я еў плады яе без платы і абцяжваў жыцьцё земляробаў,

40 дык хай замест пшаніцы вырастуць ваўчкі і замест ячменю куколь. - Слова Ёва скончылася.

Ёў 32

1 Калі тыя трое мужоў перасталі адказваць Ёву, бо ён быў слушны ў вачах сваіх,

2 тады загарэўся гнеў Эліуя, сына Варахіілавага, Вузіцяніна з племя Рамавага: загарэўся гнеў ягоны на Ёва за тое, што ён апраўдваў сябе больш, чым Бога,

3 а на трох сяброў ягоных загарэўся гнеў ягоны за тое, што яны не знайшлі што адказаць, а тым часам вінавацілі Ёва.

4 Эліуй чакаў, пакуль Ёў гаварыў, бо яны гадамі былі старэйшыя за яго.

5 Калі ж Эліуй убачыў, што няма адказу ў вуснах тых трох мужоў, тады загарэўся гнеў ягоны.

6 І адказваў Эліуй, сын Варахіілаў, Вузіцянін, і сказаў: я малады гадамі, а вы - старцы; таму я нясьмеліўся і баяўся казаць вам, што думаю.

7 Я гаварыў сам сабе: няхай гавораць дні, і мнагалецьце навучае мудрасьці.

8 Але дух у чалавеку і дыханьне Ёсеўладнага дае яму разуменьне.

9 Не шматгадовыя толькі мудрыя, і не старыя разумеюць праўду.

10 Таму я кажу: выслухайце мяне, абвяшчу вам сваю думку і я.

11 Вось, я чакаў слоў вашых, услухоўваўся ў меркаваньні вашыя, пакуль вы прыдумлялі, што сказаць.

12 Я пільна глядзеў на вас, ніхто з вас не выкрывае Ёва і не адказвае на словы яго.

13 Ня скажэце: мы знайшлі мудрасьць: Бог абвергне яго, а не чалавек.

14 Калі б ён зьвяртаў словы да мяне, дык я ня вашымі словамі адказваў бы яму.

15 Спалохаліся, не адказваюць болей: перасталі гаварыць.

16 І як я чакаў, а яны ня кажуць, спыніліся і не адказваюць болей,

17 дык і я адкажу ад сябе, абвяшчу сваю думку і я.

18 Бо я поўны словамі, і дух ува мне цісьне мяне.

19 Вось, нутрына мая, як віно неадчыненае: яна

готовая прарвацца, нібы новыя мяхі.

²⁰ Пагавару, і палегчае мне; адкрыю вусны мае і адкажу.

²¹ На твар чалавека глядзець ня буду і ніякаму чалавеку лісьлівіць ня буду,

²² бо я ня ўмею лісьлівіць: цяпер забі мяне, Творца мой.

Ёў 33

¹ Дык вось, слухай, Ёў, словы мае і ўважаў усім словам маім.

² Вось, я адкрываю вусны мае, язык мой гаворыць у гартані маёй.

³ Словы мае ад шчырасьці майго сэрца, і вусны мае вымавяць веданьне чыстае.

⁴ Дух Божы стварыў мяне, і дыханьне Ёсеўладнага дало мне жыцьцё.

⁵ Калі можаш, адказвай мне і стань перад мною.

⁶ Вось я, па жаданьні тваім, замест Бога. Я створаны таксама з гразі;

⁷ таму страх перад мною ня можа зьбянтэжыць мяне, і рука мая ня будзе цяжкая табе.

⁸ Ты гаварыў у вушы мае, і я чуў гук слоў:

⁹ «чысты я, без пахібы, нявінны я і няма ўва мне няпраўды;

¹⁰ а Ён знайшоў абвінавачаньне супроць мяне і лічыць мяне Сваім супраціўцам;

¹¹ закаваў ногі мае ў калодкі, сочыць за ўсімі шляхамі маімі».

¹² Вось у гэтым няпраўда твая, адказваю табе, таму што Бог вышэйшы за чалавека.

¹³ Навошта табе саборнічаць зь Ім? Ён не адказвае ні за якія дзеі Свае.

¹⁴ Бог гаворыць адзін раз, і калі таго не заўважаць, другі раз:

- 15 у сьне, у начных відзежах, калі сон находзіць на людзей, у час дрымоты на ложку.
- 16 Тады ён адкрывае ў чалавека вуха і ўкладвае Сваё настаўленьне,
- 17 каб адвесьці чалавека ад якой-небудзь задумы і адвесьці ад яго пыху,
- 18 каб адвесьці душу ягоную ад прорвы і жыцьцё ягонае ад паразы мечам.
- 19 Альбо ён наводзіцца на розум хваробаю на ложку сваім і моцным болем ва ўсіх касьцях сваіх, -
- 20 і жыцьцё ягонае адварочваецца ад хлеба і душа ягоная ад смачнай яму ежы.
- 21 Плоць на ім прападае, так што яе ня відаць, і паказваюцца косьці ягоныя, якіх ня было відаць.
- 22 І душа ягоная набліжаецца да магілы і жыцьцё ягонае - да сьмерці.
- 23 Калі ёсьць у яго анёл-настаўнік адзін з тысячы, каб паказаць чалавеку простую дарогу ягоную, -
- 24 Бог умілажаліцца зь яго і скажа: вызвалі яго ад магілы; Я знайшоў умілажаленьне.
- 25 Тады цела ягонае зробіцца сьвяжэйшае, чым у маладосьці; ён вернецца ў дні маладосьці сваёй.
- 26 Будзе маліцца Богу, і Ён - літасьцівы да яго; з радасьцю глядзіць на твар ягоны і вяртае чалавеку праведнасьць ягоную.
- 27 Ён будзе глядзець на людзей і казаць: «грашыў я і перакручваў праўду, і не адплачана мне;
- 28 Ён вызваліў душу маю ад магілы, і жыцьцё маё бачыць сьвятло».
- 29 Вось, усё гэта робіць Бог два-тры разы з чалавекам,
- 30 каб адвесьці душу ягоную ад магілы і прасьвятліць яго сьвятлом жывых.
- 31 Уважай, Ёве, слухай мяне, маўчы, і я буду гаварыць.

32 Калі маеш сказаць што, адказвай; кажы, бо Я хацеў бы твайго апраўданья;

33 а калі не, дык слухай мяне, і я навучу цябе мудрасьці.

Ёў 34

1 І гаварыў далей Эліуй і сказаў:

2 выслухайце, мудрыя, слова маё, і прыхілеце да мяне вуха, разважлівыя!

3 Бо вуха разьбірае словы, як гартань адрозьнівае смак у ежы.

4 Пастановім паміж сабою развагу і распознаем, што добра.

5 Вось, Ёў сказаў: «праўда мая, але Бог пазбавіў мяне суду.

6 Ці павінен я маніць на праўду маю? Мая рана нявылечная бязь віны».

7 Ці ёсьць такі чалавек, як Ёў, які п'е глум, як ваду,

8 уступае ў супольнасьць з тымі, якія чыняць беззаконьне, і ходзіць зь людзьмі бязбожнымі?

9 Бо ён сказаў: няма карысьці чалавеку ў добрым дагодніцтве Богу.

10 Дык вось паслухайце мяне, мужы мудрыя. Ня можа быць у Бога няпраўды, альбо ва Ўсеўладнага неправасуддзя,

11 бо Ён паводле ўчынкаў чалавека робіць зь ім і паводле шляхоў мужа адплачвае яму.

12 Праўда, Бог ня робіць няпраўды, і Ўсеўладны не перакручвае суд.

13 Хто апрача Яго думае пра зямлю? І хто кіруе ўсім сусьветам?

14 Калі б Ён павярнуў сэрца Сваё да Сябе і ўзяў да Сябе дух яе і дыханьне яе, -

15 раптам загінула б усякая плоць, і чалавек вярнуўся б у пыл.

16 Дык вось, калі ты маеш розум, дык слухай гэта і ўважай словам маім.

17 Той, хто ненавідзіць праўду, ці можа валадарыць? І ці можаш ты зьвінаваціць Найсправядлівейшага?

18 Ці можна сказаць цару: ты - бязбожнік, і князям: вы - беззаконьнікі?

19 Але ён не зважае на асобы князёў і не выдзяляе багатага ад беднага, бо ўсе яны дзея рук Ягоных.

20 Нечакана яны паміраюць; сярод ночы народ узбурыцца, і яны зьнікаюць; і моцных выганяюць ня сілаю.

21 Бо вочы Ягонья над шляхамі чалавека, і Ён бачыць увесь поступ яго.

22 Няма цемры, ні ценю сьмяротнага, дзе маглі б схвацца беззаконьнікі.

23 Таму Ён ужо не патрабуе ад чалавека, каб ішоў на суд з Богам.

24 Ён ламае дужых не разьбіраючы, і пастаўляе іншых на іх месцы,

25 бо ён робіць вядомымі дзеі іхнія і скідае іх уначы, і яны зьнішчаюцца.

26 Ён пабівае іх, як беззаконных людзей, на вачах у іншых,

27 за тое, што яны адварнуліся ад Яго і не зразумелі ўсіх шляхоў Ягоных,

28 так што дайшоў да Яго лямант бедных, і Ён пачуў стогны прыгнечаных.

29 Ці даруе ён цішыню, хто можа парушыць? ці хавае Ён аблічча Сваё, хто можа ўбачыць Яго? Ці будзе гэта для народу, альбо для аднаго чалавека,

30 каб не цараваў крывадушнік на спакусу народу.

31 Богу трэба гаварыць: «я пацярпеў, больш ня буду

грашыць.

32 А чаго я ня ведаю, Ты навучыш мяне; і калі я ўчыніў беззаконьне, больш ня буду».

33 Ці паводле тваёй развагі Ён павінен даваць? І што ты адкідаеш, тое табе належыць выбіраць, а ня мне; кажы, што ведаеш.

34 Людзі разумныя скажуць мне, і муж мудры, які слухае мяне:

35 Ёў неразумна гаворыць, і словы ягоныя бяз сэнсу.

36 Я хацеў бы, каб Ёў быў выпрабаваны, паводле адказаў ягоных, уласьцівых людзям бязбожным.

37 Інакш ён да грэху свайго дадасьць адступленьне, будзе пляскаць у ладкі сярод нас і яшчэ болей нагаворыць супроць Бога.

Ёў 35

1 І гаварыў далей Эліуй і сказаў:

2 ці лічыш ты справядлівым, што сказаў: «я праўдзівейшы за Бога»?

3 Ты сказаў: «якая карысьць мне? і які прыбытак я меў бы перад тым, як калі б я і грашыў?»

4 Я адкажу табе і тваім сябрам з табою:

5 зірні на неба і глядзі; падзівіся на воблакі, яны вышэй за цябе.

6 Калі ты грэшыш, што робіш ты Яму? і калі злачынствы твае памнажаюцца, што прычыняеш ты Яму?

7 Калі ты справядлівы, што робіш Яму? альбо што атрымлівае Ён з рукі тваёй?

8 Бязбожнасьць твая ў чалавеку, як ты, і справядлівасьць твая ў сыне чалавечым.

9 Ад мноства прыгнятальнікаў стогнуць прыгнечаныя і ад рукі моцных лямантуюць;

10 але ніхто ня кажа: дзе Бог, творца мой, Які дае песьні ўначы,

11 Які вучыць нас больш, чым жывёл зямных, і настаўляе на розум нас болей, чым птушак нябесных?

12 Там яны лямантуюць, і Ён не адказвае ім, з прычыны гонару ліхіх людзей.

13 Але няпраўда, што Бог ня чуе і Ёсеўладны не глядзіць на гэта.

14 Хоць ты сказаў, што ты ня бачыш Яго, але суд прад Ім, - чакай яго.

15 А сёння, таму што гнеў Ягоны не наведаў яго і ён не спазнаў яго ва ўсёй строгасьці,

16 Ёў і адкрыў лёгкадумна вусны свае і безразважна раскідае словы.

Ёў 36

1 І гаварыў далей Эліуй і сказаў:

2 пачакай мяне крыху, і я пакажу табе, што я маю яшчэ што сказаць за Бога.

3 Пачну мае разважаньні здалёку і аддам справядлівасьць Садзецелю майму,

4 бо словы мае сапраўды не мана: перад табою - дасканалы ў пазнаньні.

5 Вось, Бог магутны і не пагарджае моцнага сілаю сэрца;

6 Ён не падтрымлівае бязбожных і аддае належнае прыгнечаным;

7 Ён не адварочвае вачэй Сваіх ад праведнікаў, а з царамі назаўсёды садзіць іх на троне, і яны ўзвышаюцца.

8 Калі ж яны закаванья ў ланцугі і трымаюцца ў аковах гароты,

9 дык Ён паказвае ім на дзеі іхнія і на беззаконьні іхнія, бо яны памножыліся,

10 і адчыняе ім вуха дзеля настаўленьня на розум і кажа ім, каб яны адхінуліся ад бязбожнасьці.

11 Калі паслухаюцца і будуць служыць Яму, дык правядуць дні свае ў дабрадзёнстве і гады свае ў радасьці;

12 калі ж не паслухаюцца, дык загінуць ад стралы і памруць у неразумстве.

13 А крывадушнікі пестуюць у сэрцы гнеў і не заклікаюць Яго, калі Ён замыкае іх у ковы;

14 таму і душа іхняя памірае ў маладосьці і жыцьцё іхняе з блуднікамі.

15 Ён ратуе беднага ад бяды ягонай і ва ўціску адчыняе вуха яму.

16 І цябе вывеў бы Ён зь цясноўця на прастору, дзе няма сьціску, і тое, што пастаўляецца на стол твой, было б напоўнена тлушчам;

17 але ты перапоўнены думкамі бязбожных: меркаваньні іх і асуда - блізкія.

18 Хай не пакарае цябе гнеў Божы караю! Вялікі выкуп ня выратуе цябе.

19 Ці дасьць Ён якую цану твайму багацьцю? Не, - ні золату і ніякаму скарбу.

20 Не жадай той ночы, калі народы вынішчаюцца на месцы сваім.

21 Сьцеражыся, ня схіляйся да бязбожнасьці, якую ты паставіў над пакутаю.

22 Бог высокі магутнасьцю Сваёю, і хто такі, як Ён, настаўнік?

23 Хто пакажа Яму шлях Ягоны: хто можа сказаць: Ты робіш несправядліва?

24 Памятай пра тое, каб узвышаць дзеі Ягоныя, якія

людзі бачаць.

25 Усе людзі могуць бачыць іх, чалавек можа бачыць іх здалёк.

26 Вось, Бог вялікі, і мы ня можам спазнаць Яго; лік гадоў Ягоных недасьледны.

27 Ён забірае кроплі вады; яны ў мностве выліваюцца дажджом:

28 з хмараў капаюць і выліваюцца зьлівай на людзей.

29 Хто можа таксама спасьцігнуць прыцягненне воблакаў, трэск намёта Ягонага?

30 Вось, Ён распасьцірае над ім сьвятло Сваё і пакрывае дно мора.

31 Адтуль Ён судзіць народы, дае багата ежы.

32 Ён трымае ў далонях Сваіх маланку і загадвае ёй, каго біць.

33 Трэск яе дае знак пра яе; жывёлы таксама адчуваюць, што адбываецца.

Ёў 37

1 І ад гэтага дрыжыць сэрца маё і зрушылася зь месца свайго.

2 Слухайце, слухайце голас Яго і гром з вуснаў Ягоных.

3 Пад усім небам раскаты Ягоныя, і бляск Ягоны - да краёў.

4 За ім грывіць голас; грывіць Ён голасам велічы Сваёй і ня спыняе яго, калі голас Ягоны пачуты.

5 Даўно грывіць Бог голасам Сваім, чыніць дзеі вялікія, нам не спасьцігальныя.

6 Бо сьнегу Ён кажа: будзь на зямлі; гэтак сама дробны дождж і вялікі дождж у Ягонай уладзе.

7 Ён кладзе пячатку на руку кожнаму чалавеку, каб усе людзі ведалі дзею Яго.

8 Тады зьвер сыходзіць у сховішча і застаецца ў сваіх логавах.

9 З поўдня прыходзіць бура, а з поўначы - сьцюжа.

10 Ад павеву Божага паходзіць лёд, і паверхня вады сьціскаецца.

11 Гэтак сама вільгацьцю напаўняе Ён хмары, і воблакі сеюць сьвятло Ягонае,

12 і яны кіруюцца паводле намераў Ягоных, каб выканаць тое, што Ён загадае ім на ўлоньні населенай зямлі.

13 Ён загадвае ім ісьці альбо дзеля пакараньня, альбо ў дабравольне, альбо дзеля памілаваньня.

14 Слухай гэтага, Ёў; стой і разумей дзівосныя дзеі Божыя.

15 Ці ведаеш, як Бог кіруе імі і загадвае сьвятлу зьзяць з воблака Свайго?

16 Ці разумеш раўнавагу воблакаў, дзівосную дзею Найдасканалейшага ў веданьні?

17 Як награвецца твая вопратка, калі Ён супакойвае зямлю з поўдня?

18 Ці ж ты зь Ім распасьцёр нябёсы, цьвёрдыя, як літае люстра?

19 Навучы нас, што сказаць Яму? Мы ў гэтай цемры нічога ня можам ведаць.

20 Ці будзе абвешчана Яму, што я кажу? Ці сказаў хто, што сказанае даносіцца Яму?

21 Цяпер ня бачна яркага сьвятла ў воблаках, але праляціць вецер і расчысьціць іх.

22 Сьветлае надворэе прыходзіць з поўначы, і вакол Бога страшэнная прыгажосьць.

23 Усеўладца! мы не дасягаем Яго. Ён вялікі сілаю і поўніцаю правасудзьдзя. Ён ні на кога не гняце.

24 Таму хай багавеюць прад Ім людзі, і хай дрыжаць прад Ім усе мудрыя сэрцам!

Ёў 38

- 1 Гасподзь адказваў Ёву з буры і сказаў:
- 2 хто гэты, які азмрочвае наканаванае словамі бяз сэнсу?
- 3 Аперажы сёньня сьцёгны твае, як муж: Я буду пытацца ў цябе, і ты адказвай мне:
- 4 дзе быў ты, калі Я закладваў асновы зямлі? скажы, калі ведаеш.
- 5 Хто паклаў меру ёй, калі ведаеш? альбо хто працягваў па ёй вяроўку?
- 6 На чым умацаваны асновы яе, альбо хто паклаў кутні камень на ёй,
- 7 пры ўсеагульнай радасьці ранішніх зорак, калі сыны Божыя ўсклікалі ад захапленьня?
- 8 Хто зачыніў мора брамаю, калі яно вырвалася, выйшла як бы з чэрава,
- 9 калі воблакі зрабіў вопраткаю ягонаю і мглу пялёнамі ягонымі,
- 10 і зацьвердзіў яму Маё вызначэньне, і паставіў завалы і браму,
- 11 і сказаў: дагэтуль дойдзеш і не пяройдзеш, і тут мяжа пагардлівым хвалям тваім?
- 12 Ці даваў ты калі ў жыцьці сваім загад раніцы і ці ўказваў зары месца яе,
- 13 каб яна ахапіла краі зямлі і страсянула зь яе бязбожных,
- 14 каб зямля зьмянілася, як гліна пад пячаткаю, і сталася, як рознаколерная вопратка,
- 15 і каб адабралася ў бязбожных сьвятло іхняе і дзёрзкая рука іхняя паламалася?
- 16 Ці сыходзіў ты ў глыбіню мора і ці ўваходзіў у дасьледаваньне бездані?

17 Ці адчынялася табе брама сьмерці, і ці бачыў ты браму ценю сьмяротнага?

18 Ці агледзеў ты шырыню зямлі? Растлумач, калі ведаеш усё гэта?

19 Дзе дарога да жытлішча сьвятла, і дзе месца цемры?

20 Ты, вядома, даходзіў да межаў яе і ведаеш сьцежкі да дома яе.

21 Ты ведаеш гэта, бо ты быў ужо тады народжаны, і лік дзён тваіх вельмі вялікі.

22 Ці ўваходзіў ты ў сховішчы сьнегу і ці бачыў ты скарбніцы граду,

23 якія сьцерагу я на час смутны, на дзень бітвы і вайны?

24 Па якім шляху разьліваецца сьвятло і разносіцца ўсходні вецер па зямлі?

25 Хто праводзіць пратокі для выліваньня вады і шлях граманоснай маланцы,

26 каб падаў дождж на зямлю бязьлюдную, на пустыню, дзе няма чалавека,

27 каб насычаць пустыню і стэп і абуджаць травяныя зародкі да росту?

28 Ці ёсьць у дажджу бацька? альбо хто нараджае кроплі расы?

29 З чыйго чэрава выходзіць лёд, і іней нябесны, - хто родзіць яго?

30 Воды, як камень, мацнеюць, і паверхня бездані замярзае.

31 Ці можаш ты завязаць вузел Хіма і разьвязаць повязі Кесіль?

32 Ці можаш ты выводзіць сузорэі ў свой час і весьці Ас зь яе дзецьмі?

33 Ці ведаеш ты статуты неба, ці можаш усталяваць валадараньне яго на зямлі?

- 34 Ці можаш узвысіць голас твой да воблакаў, каб вада шчодра пакрыла цябе?
- 35 Ці можаш пасылаць маланкі, і ці пойдучь яны і ці скажуць табе: вось мы?
- 36 Хто ўклаў мудрасьць у сэрца, альбо хто даў сэнс розуму?
- 37 Хто можа разьлічыць воблакі сваёю мудрасьцю і ўтрымаць судзіны неба,
- 38 калі пыл абарочваецца ў грязь і камлыгі зьліпаюцца?
- 39 Ці ты ловіш здабычу ільвіцы і корміш маладых ільвянят,
- 40 калі яны ляжаць у бярогах альбо тояцца пад ценом у засадзе?
- 41 Хто рыхтуе ворану корм ягоны, калі птушаняты яго крычаць да Бога, бадзяючыся безь ежы?

Ёў 39

- 1 Ці ведаеш ты час, калі нараджаюць дзікія козы на скалах, і ці заўважаў роды казуль?
- 2 Ці можаш разьлічыць месяцы цяжарнасьці іхняй? і ці ведаеш час родаў іхніх?
- 3 Яны згінаюцца, нараджаючы дзяцей сваіх, выкідваючы свае ношы;
- 4 дзеці іхнія ўбіраюцца ў сілу, растуць на полі, сыходзяць і не вяртаюцца да іх.
- 5 Хто пусьціў дзікага асла на волю, і хто разьвязаў повязі кулану,
- 6 якому стэп Я прызначыў домам і саланчакі - жыллішчам?
- 7 Ён сьмяецца з гарадскога шматлюдства і ня чуе крыкаў паганятага,
- 8 па горах шукае ежы сабе і ганяецца за ўсякаю зелянінаю.

9 Ці захоча аднарог служыць табе і ці значуе каля ясьляў тваіх?

10 Ці можаш вярнуць прывязаць аднарога да баразны, і ці будзе ён за табою баранаваць тваё поле?

11 Ці паспадзяваешся на яго, таму што ў яго вялікая сіла, і ці дасі яму працу тваю?

12 Ці паверыш яму, што ён насенне тваё верне і складзе на гумно тваё?

13 Ці ты даў прыгожыя крылы паве і перэе і пух страўсу?

14 Ён пакідае яйкі свае на зямлі і на пяску грэе іх,

15 і забывае, што нага можа раздушыць іх і польны зьвер можа растаптаць іх;

16 ён жорсткі да дзяцей сваіх, як бы не да сваіх, і не баіцца, што праца ягоная будзе марная,

17 таму што Бог ня даў яму мудрасьці і не ўдзяліў яму глузду;

18 а калі падымаецца на вышыню, сьмяецца з каня і вершніка ягонага.

19 Ці ты даў каню сілу і апрануў шыю ягоную ў грыву?

20 Ці можаш ты спалохаць яго, як саранчу? Храп ноздраў ягоных - жудасьць;

21 капае нагамі зямлю і захапляецца сілаю; ідзе насустрач зброі;

22 ён сьмяецца зь небясьпекі і не палохаецца і не адварочваецца ад меча;

23 калчан гучыць над ім, бліскае капэё і дзіда;

24 у парыве і лютасьці ён глытае зямлю і ня можа стаяць пры гуку трубы;

25 пры трубным гуку ён падае голас: гу! гу! і здалёк чуе бітву, зычныя галасы правадыроў і крык.

26 Ці тваёю мудрасьцю лётае каршук і кіруе крылы

свае на поўдзень?

27 Ці па тваім слове ўзносіцца арол і кладзе на вышыні гняздо сваё?

28 Ён жыве на скале і начуе на зубцы ўцёсаў і на месцах недаступных;

29 адтуль выглядвае сабе ежу: вочы яго глядзяць далёка;

30 птушаняты ягоныя пэюць кроў, і дзе труп, там і ён.

31 І гаварыў Гасподзь далей і сказаў Ёву:

32 ці будзе спаборнік з Усеўладным яшчэ вучыць? Выкрывальнік Бога хай адказвае Яму.

33 І адказваў Ёў Госпаду, і сказаў:

34 вось, я нікчэмны; што буду я адказваць Табе? Руку маю кладу на вусны мае.

35 Аднойчы я казаў, - цяпер адказваць ня буду, нават двойчы, але болей ня буду.

Ёў 40

1 І адказваў Гасподзь Ёву з буры і сказаў:

2 аперажы, як мужчына, сьцёгны свае: Я буду пытацца ў цябе, а ты адказвай Мне.

3 Ты хочаш скінуць суд Мой, зьвінаваціць Мяне, каб апраўдацца?

4 Ці такая ў цябе сіла, як у Бога? І ці можаш загрымець голасам, як Ён?

5 Упрыгож сябе велічнасьцю і славаю, апраніся ў бляск і велікапышнасьць;

6 вылі лютасьць гневу твайго, паглядзі на ўсё ганарлівае і ўпакоры яго;

7 зірні на ўсіх напышлівых і прынізі іх, і знішчы бязбожных на месцах іхніх;

8 закапай іх усіх у зямлю і твары іхнія накрый цемраю.

- 9 Тады і Я прызнаю, што правіца твая можа цябе ратаваць.
- 10 Вось бегемот, якога Я стварыў, як і цябе; ён есьць траву, як вол;
- 11 вась, яго сіла ў сьцэгнах ягоных і моц ягоная ў мускулах чэрава ягонага;
- 12 паварочвае хвастом сваім, як кедрам; а жылы на клубах яго пераплеценыя;
- 13 ногі ў яго, як медныя трубы; косткі ў яго, як жалезныя пруткі;
- 14 гэта - верх шляхоў Божых: толькі Творца яго можа наблізіць да яго меч Свой;
- 15 горы прыносяць яму ежу, і там усе зьвяры польныя гуляюць;
- 16 ён кладзецца пад зацішнымі дрэвамі, пад дахам трысьнягу і ў балотах;
- 17 зацішныя дрэвы пакрываюць яго сваім ценем; вербы каля ручаёў абступваюць яго;
- 18 вась, ён п'е з рукі і не сьпяшаецца; застаецца спакойны, хоць бы Ярдан памкнуўся да вуснаў ягоных.
- 19 Ці возьме хто яго ў вачах ягоных і ці праколе яму нос бусаком?
- 20 Ці можаш ты вудаю выцягнуць левіятана і вяроўкаю схапіць за язык ягоны?
- 21 ці ўкладзеш колца ў ноздры яго? ці праколеш іголкаю сківіцу ягоную?
- 22 ці будзе ён доўга ўпрошваць цябе і ці будзе гаварыць з табою коратка?
- 23 ці зробіць ён дагавор з табою, і ці возьмеш яго сабе назаўсёды ў рабы?
- 24 ці будзеш бавіцца ім, як птушкаю, і ці зьвяжаш яго як дзяўчатак тваіх?

25 ці будуць прадаваць яго таварышы па лоўлі, ці падзеляць яго паміж Хананэйскімі купцамі?

26 ці можаш прапароць скуру яго дзідаю і галаву ягоную рыбацкаю астрогаю?

27 Кладзі на яго руку тваю і памятай пра барацьбу; больш ня будзеш.

Ёў 41

1 Марная надзея: ці не ўпадзеш ад аднаго позірку ягонага?

2 Няма такога адважніка, які асьмеліўся б патрывожыць яго; хто ж можа ўстояць прад Маім абліччам?

3 Хто апярэдзіў Мяне, каб Я даваў яму? пад усім небам усё Маё.

4 Ня змоўчу пра чэлесы ягоныя, пра сілу і прыгожую суразьмернасьць іх.

5 Хто можа адхінуць верх вопраткі ягонай, хто падыдзе да двайных сківіцаў ягоных?

6 Хто можа адчыніць дзьверы твару ягонага? кола зубоў ягоных - жудасьць;

7 моцныя шчыты яго - цудота: яны змацаваныя як бы цьвёрдаю пячаткаю;

8 адзін да аднаго дакранаюцца блізка, так што і паветра не праходзіць паміж імі;

9 адзін з адным ляжаць шчыльна, счাপіліся і не размыкаюцца.

10 Ад яго чханьня паказваецца сьвятло; вочы ў яго як вейкі зары;

11 з пашчы ягонай выходзяць агнявікі, выскокваюць вогненныя іскры;

12 з ноздраў ягоных выходзіць дым, як з раскіпелага горшчыка альбо катла.

- 13 Дыханьне яго распалае вугольле, з пашчы яго шугае полымя.
- 14 На шыі ў яго жыве сіла, і перад ім бяжыць жак.
- 15 Мясістыя часткі цела ягонага спалучаны між сабою цьвёрда, не здрыгануцца.
- 16 Сэрца ў яго цьвёрдае, як камень, і жорсткае, як ніжні жарон.
- 17 Калі ён падымаецца, дужыя ў страху, зусім губляюцца ад жаху.
- 18 Меч, які крануўся яго, ня ўстоіць, ні капэё, ні дзіда, ні латы.
- 19 Жалеза ён мае за салому, медзь - за гнілое дрэва.
- 20 Дачка лука не паверне яго наўцёкі; прашчавыя камяні ператвараюцца для яго ў плеўкі.
- 21 Булава лічыцца ў яго за саломіну; са сьвісту дзіды ён сьмяецца.
- 22 Пад ім вострыя камяні, і ён на вострых камянях ляжыць у гразі.
- 23 Ён кіпяціць багну, як кацёл, і мора перавтварае ў кіпучую мазь;
- 24 пакідае за сабою сьветлую сьцежку; бездань здаецца сівізнай.
- 25 Няма на зямлі падобнага на яго: ён створаны бясстрашным;
- 26 на ўсё высокае глядзіць адважна; ён цар над усімі сынамі ганарлівасьці.

Ёў 42

- 1 Адказваў Ёў Госпаду і сказаў:
- 2 ведаю, што Ты ўсё можаш, і што намер Твой ня можа быць спынены.
- 3 Хто гэты, што запамрочвае Наканаваньне, нічога не разумеючы? - Так, я казаў пра тое, чаго не разумеў, пра дзеі дзівосныя для мяне, якіх я ня ведаў.

⁴ Выслухай, усклікаў я, і я буду гаварыць, і пра што буду пытацца ў Цябе, растлумач мне.

⁵ Я чуў пра Цябе слыхам вуха; а цяпер мае вочы бачаць Цябе;

⁶ таму я выракаюся і каюся ў пыле і ў попеле.

⁷ І было пасья таго, як Гасподзь сказаў словы тыя Ёву, сказаў Гасподзь Эліфазу Тэманіцяніну: гарыць гнеў Мой на цябе і на двух сяброў тваіх за тое, што вы гаварылі пра Мяне ня так правільна, як раб Мой Ёў.

⁸ Дык вось, возьмеце сабе сем цялят і сем бараноў і ідзеце да раба Майго Ёва і прынясеце за сябе ахвяру; і раб Мой Ёў памоліцца за вас, бо толькі аблічча ягонае Я прыму, каб не адкінуць вас за тое, што вы казалі пра Мяне ня так правільна, як раб Мой Ёў.

⁹ І пайшлі Эліфаз Тэманіцянін і Вілдад Саўхэянін і Сатар Нааміцянін, і зрабілі так, як Гасподзь загадаў ім, - і Гасподзь прыняў аблічча Ёва.

¹⁰ І вярнуў Гасподзь страту Ёва, калі ён памаліўся за сяброў сваіх; і даў Гасподзь Ёву ўдвая больш за тое, што ён меў раней.

¹¹ Тады прыйшлі да яго ўсе браты ягоныя і ўсе сёстры ягоныя і ўсе ранейшыя знаёмыя ягоныя, і елі зь ім хлеб у доме ягоным, і смуткавалі зь ім, і суцяшалі яго за ўсё ліха, якое Гасподзь навёў на яго і далі яму кожны па кесіце і па залатым пярсьцёнку.

¹² І дабраславіў Бог апошнія дні Ёва болей, чым ранейшыя: у яго было чатырнаццаць тысяч дробнага быдла, шэсьць тысяч вярблюдаў, тысяча пар валоў і тысяча асьліц.

¹³ І было ў яго сем сыноў і тры дачкі.

¹⁴ І даў ён першай імя Эміма, імя другой - Касія, а імя трэцяй - Керэнгапух.

¹⁵ І ня было на цэлай зямлі такіх прыгожых жанчын,

як Ёвавы дочки, і даў ім бацька іхні спадчыну паміж братамі іхнімі.

¹⁶ Пасьля таго Ёў жыў сто сорок гадоў, і бачыў сыноў сваіх і сыноў сыноўніх да чацьвёртага роду.

¹⁷ І памёр Ёў у старасьці насычаны днямі.

**Біблія (пераклад В.Сёмухі)
The Holy Bible in Belarusian**

Белорусское Новый Завет и Притчи

copyright © 2016 John the Forerunner Church of Christians of Evangelical Faith of Minsk City

Language: Belarusian

Translation by: Antoni Bokun

Contributor: John the Forerunner Church of Christians of Evangelical Faith of Minsk City

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-No Derivatives license 4.0.

You may share, redistribute, or adapt this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not use this work for commercial purposes.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2019-12-29

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 29 Jan 2022

5bafea06-5eb3-574c-9054-5e4b38c21bbc